XIV. évfolyam 31. szám. Ára: 1 forint 1958. július 31

Ludas Matyi

Pusztai Pál rajza

— No, lányom, ha most sem akad kérőd, akkor nincs szemük ezeknek a legényeknek!...

SZEGÉNY PAX...

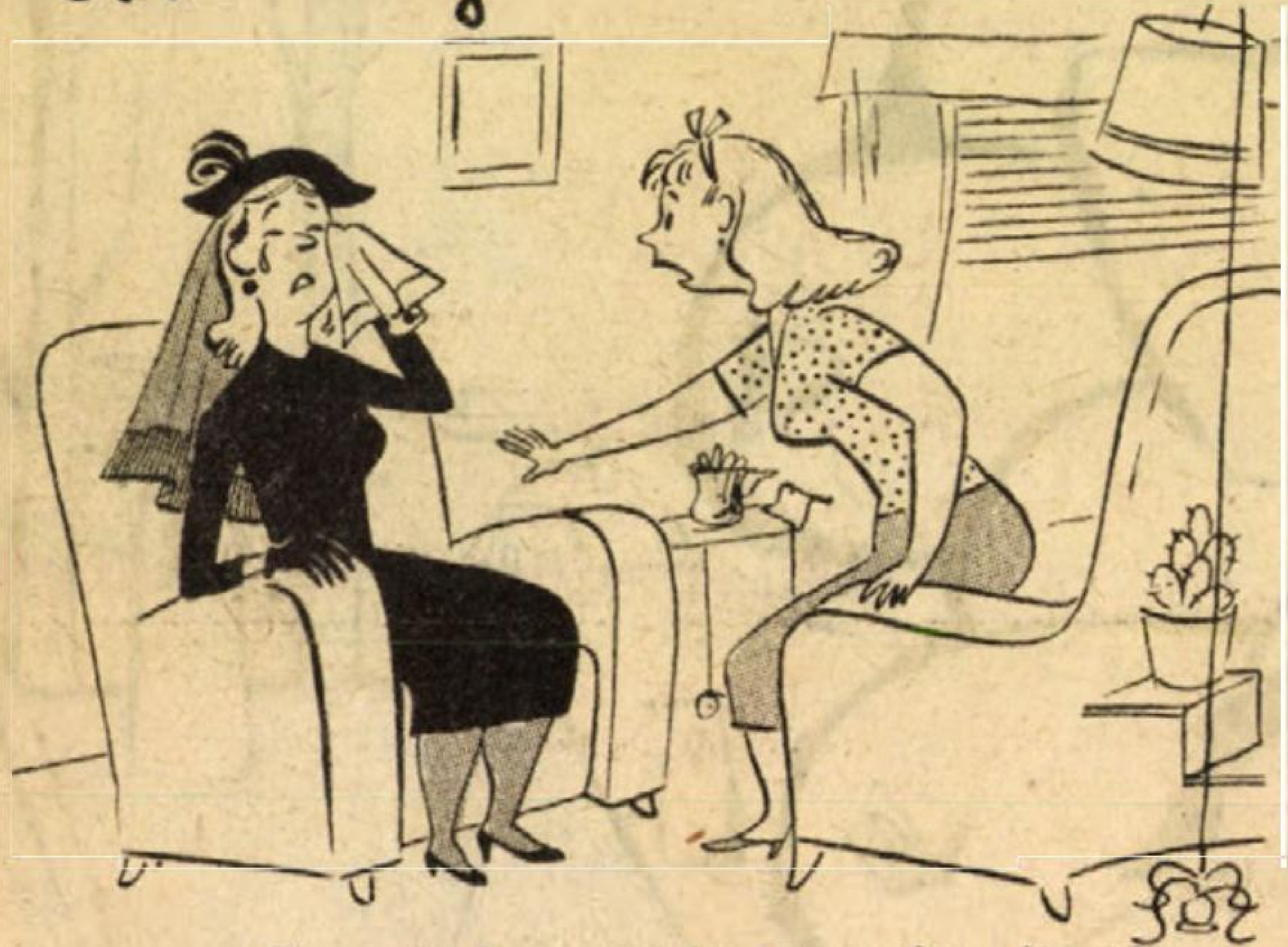
Mészáros András rajza

– Háború... béke... háború... béke...

Női dolgok

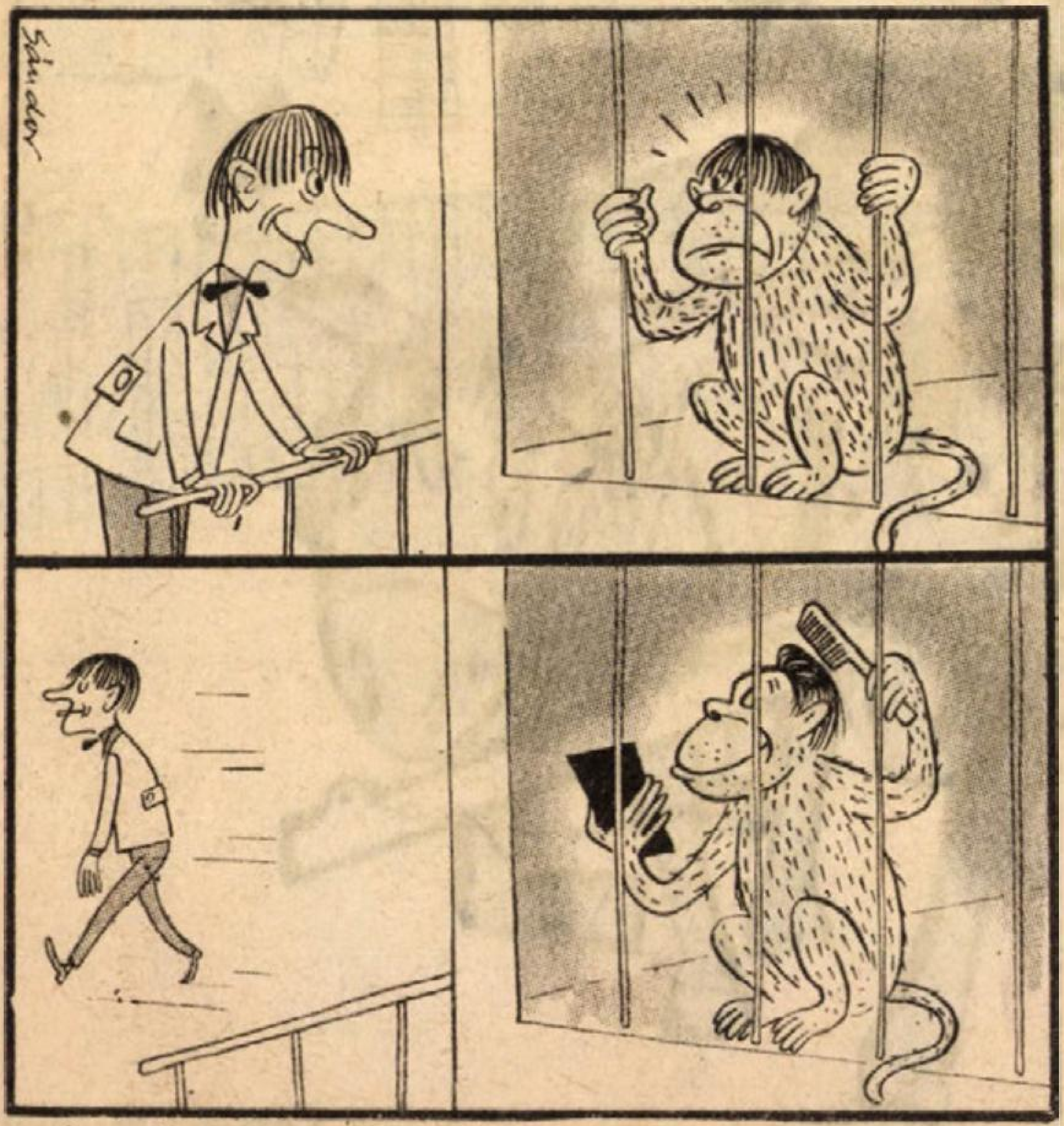
Vasvári Anna rajza

– Ez mind semmi! Most figyelj ide, hogy nekem mennyi bajom van!...

Az Állatkertben

Sándor Károly rajza

A majom: Most látom csak, hogy milyen ronda ez a frizura... Nem viselem tovább...

Küldésre házhoz megy

A kávéházban találkoztam Grabóczcal.

— Phű, mennyi dolgom van! — roskadt le az asztalomnál. — Iszom egy duplát, aztán usgyi, máris rohanok tovább!...

— Hová, hová? — kérdeztem gépies udvariassággal.

Grabócz előszedte bőrkötéses, aranyozott szélű noteszát és fontoskodó arccal belelapozott.

— Hová? Hát többek között el kell mennem a Só utcába, kérlek szépen, a Bámexbumférthoz. Fel kell keresnem, várj csak, kit is, ja igen, Hód F. Lajost és közölnöm kell vele, hogy a prémium smafu, ne is álmodozzék róla. Szigorúan, kerekperec megmondom neki, bele a képébe, szemrebbenés nélkül...

—Mi közöd van ahhoz a vállalathoz?

— Semmi — felelte Grabócz, aztán a noteszában böngészve, tovább hadart: — Aztán megkeresem özvegy Pattantyús Dezsőnét és megmondom neki, hogy fizetésemelés nem lesz. Határozottan és komoran fogom megmondani, kérlek szépen, ellentmondást nem tűrő hangon, de jóságos tekintettel.

— Miért te mondod meg? Mi vagy te, igazgató? — érdeklődtem kíváncsian.

— Dehogy vagyok igazgató! Még csak az kéne! Én csak megmondom Selyem Ábelnek, a Balecsap vállalatnál, hogy munkájával nincsenek megelégedve és ezért alacsonyabb beosztásba kerül. Hidegen és méltóságteljesen adom tudtára ezt a rendelkezést, áperté, minden köntörfalazás nélkül és kettőt az asztalra fogok csapni ezzel a felkiáltással: „Majd én megmutatom, ki vagyok! Majd én megmutatom!”

— Egy szót sem értek! — mondtam hüledezve, kíváncsian.

— Mindjárt megérted — felelte Grabócz büszkén, felhörpintve kávéját. — Kérlek szépen, én rájöttem arra, hogy az emberek többsége nem szívesen vállalja el a népszerűtlen feladatokat. Nem is csodálkozom ezen. No de valakinek mégis csak vállalni kell őket. Ekkor jövök én, kérlek szépen. Én vállalom a népszerűtlen feladatokat. Olcsón, precízen, határidőre. Jeligém: Grabócz nem hímez, Grabócz nem hámoz, Grabócz megmondja, ami másnak a bögyében van. Küldésre házhoz megyek. Zseniális ötlet, nem? Mondanom sem kell, annyi megrendelésem van, hogy alig győzöm egyedül a munkát... Te, ha netán valamelyik kollégádnak kíméletlenül meg akarod mondani a humoreszkjéről, hogy csapnivaló, akkor fordulj bizalommal hozzám. Majd én megmondom. Meg én! Gúnyos mosollyal az ajkamon húsz százalékkal drágább. Ugyanaz fejcsóválva, aggódó cöcögéssel, a szerző tehetségének kétségbevonásával, negyven százalékkal drágább. Állandó megrendelőknek kedvezmény. Na, mit szólsz az üzletemhez?

— Remek! — állapítottam meg elismerő hangon.

— Apropo, mikor jön haza a fiad az óvodából? — érdeklődött Grabócz, a noteszát forgatva.

— Öt óra tájban... Miért kérded?

— Ó, semmi, semmi... Kettőt rácsapok a fenekére és kész...

— Nade... milyen jogon?... Hogy jössz te ahhoz, hogy...

— Nyugodj meg. Megrendelés. A családod egyik tagja kért fel erre. A nevét persze nem árulhatom el. Azt kell mondanom a fiadnak: „Ejnye-bejnye, irgum-burgum, fogod mégegyszer összetörni a vizeskancsót?!”

— Áhá, most már értem — bólogattam kibékülve. — Légy szíves, még azt is tedd hozzá: „Apád könyveiből ne csinálj papírhajókat!” Fizetem. Mennydörgő hangot és villámló szemeket kérek. Fizetem. Koszt vasz koszt.

Az üzletet megkötöttük. Grabócz elment valahova megmondani a más véleményét, én meg vettem a fiamnak egy tábla csokoládét és egy kisautót.

Szegény gyereket mindenki bántja...

Mikes György

Manci és Pista

„De szép cipő!” — így szólt a lány
Az egyik fényes bolt előtt.
Ott volt vele a Pista és
Megvette neki a cipőt.

„Csodás e kosztüm, Pista, nézd!”
— Az ifjú most sem ostoba:
Csupán egy hét múlott el és
A lányon volt a szép ruha.

„De bájos ez a csöpp gyerek!”
— No, Pista erre mit csinált?
Nem kapni boltban gyermeket,
Elvette hát a Mancikát.

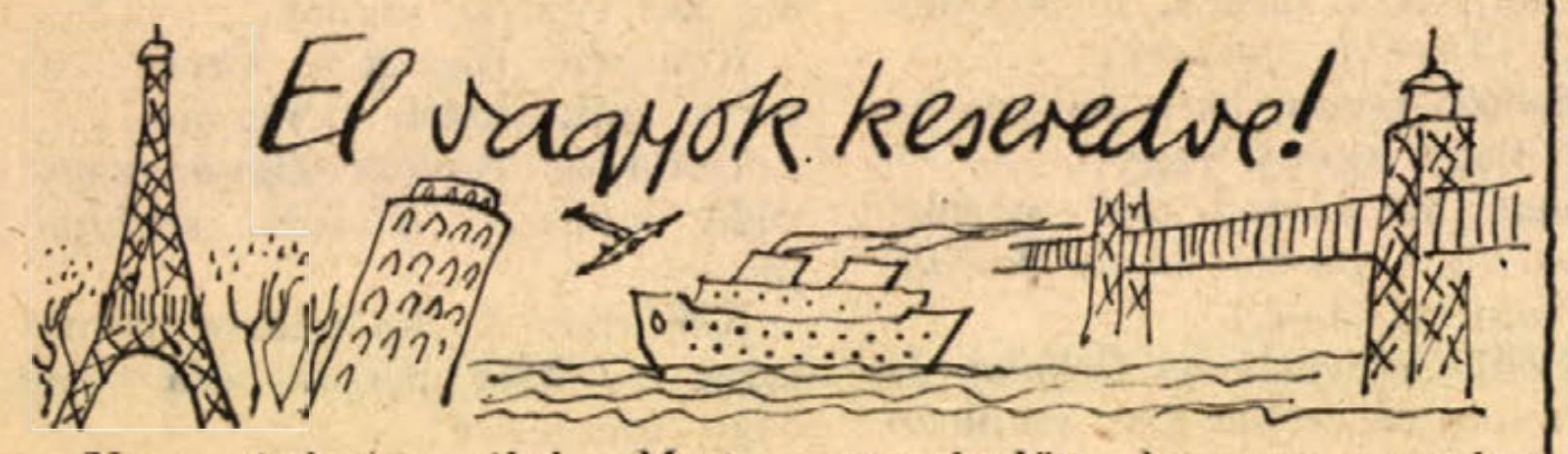
Hegedűs L. István

Nem is meglepő tábla

Gerő Sándor rajza

El vagyok keseredve!

Nem érdemes élni. Mert nem ér az ember semmit, ha magyar.

Olvasgatom ezeket az útijegyzeteket. Mindenki utazik valahová, ki Brüsszelbe, ki Egyiptomba, ki Pestszentlőrincre, ki Törökbálintra s aztán úgy tesz, mintha ott előtte még nem jártak volna. Beszámolóikból megtudhatom, hogy arrafelé nem csámcsognak úgy az evésnél, mint nálunk, állva nem ül senki, a kopaszoknak nincs középen elválasztva a frizurája és a csinos nők sokkal csinosabbak, a ragyásak sokkal ragyásabbak, mint a magyarok.

Legutóbb egy közismert írónő halt meg a szégyenkezéstől, abból az alkalomból, hogy Külhonban, Yzé városában ráébredt, milyen utolsó, lemaradt, rongy náció vagyunk.

Cikke elején megemlítette, hogy tulajdonképpen nincs Yzé és Budapest közt semmi különbség, de az ottani semmi sokkal semmibb, mint a nálunk megszokott, hiszen nálunk a semmiben is mindig van valami. Ott ez nincs és szégyellte, hogy magyar.

Aztán leírta az yzébeli csatornákat! Hát az valami elképesztően kolosszális, hogy ott milyen igazán bűzös, koszos, vacak és pocsék a szenny, nem olyan, mint nálunk.

Megcsodálta a lepratelepeket, amilyenekhez hasonlót nálunk nem talált, telitüdőre szívta az olajjal szagtalanított közintézmények körül terjengő ózondús illatot s felkiáltott: O, mily csodálatos! Itt nem egymáselőtt, hanem egymásután térnek be az emberek. S szégyellte, hogy magyar.

A legelképesztőbb élménye volt, amikor valakitől azt kérdezte: „Hogy van, uram?” s az illető nálunk szokatlan szerénységgel, nálunk még nem látott mosollyal s legfőképpen az orra alatti szájával beszélve azt válaszolta: „Köszönöm jól, különben nő vagyok!” S útijegyzőnk szégyellte, hogy magyar, és mi annyira lemaradtunk még a visszaesésben is.

Én elhiszem minden sorát, s épp ezért elhatároztam, öngyilkos leszek. Mert én sohse leszek elég jó magyar. Én sohse állítottam, hogy különbek vagyunk másoknál, de azt az erkölcsi magaslatot, amelyről mindenkinél kevesebbnek érezhetem magamat, én ebben az életben már nem tudom elérni.

Köszönöm útijegyzeteink íróinak, hogy hibámra rádöbbenhettem és ígérem, hogy temetésem holnap lesz a Kerepesi úti temetőben, az apám által adományozott díszsírhelyen. Tudom, hogy ez csak egy vacak kis gödör az Yzében látottakhoz képest, de öngyilkosnak ez is jó, ha magyar. Sajnos, jobb híján kénytelen leszek magyar madzaggal felkötni vacak kis testemet egy magyar ajtófélfába vert rettenetes magyar szegre, de ígérem, hogy idővel úgy fogok porladni, mint egy külföldi halott.

Az anyám ne sírasson!

Alföldi Imre

Effel a „Világ teremtése” főszereplőjével kávézik

A Karlovy Vary-i filmfesztiválon rengeteg újságíró, s közöttük számos karikaturista jelent meg. Kandl csehszlovák rajzolóművész küldte a Ludas Matyinak ezt a rajzot, híres francia kollégájáról, Jean Effelről, akinek rajzos filmje nagy sikert aratott a fesztiválon.

Értekezlet, két napirendi ponttal

– Kartársak, ne várjunk tovább a meghívottakra, megkezdem a beszámolót.

– Örülök, hogy a második napirendi pontra hiánytalanul összejöttünk.

KÖZÉP-KELETI FELADVÁNY

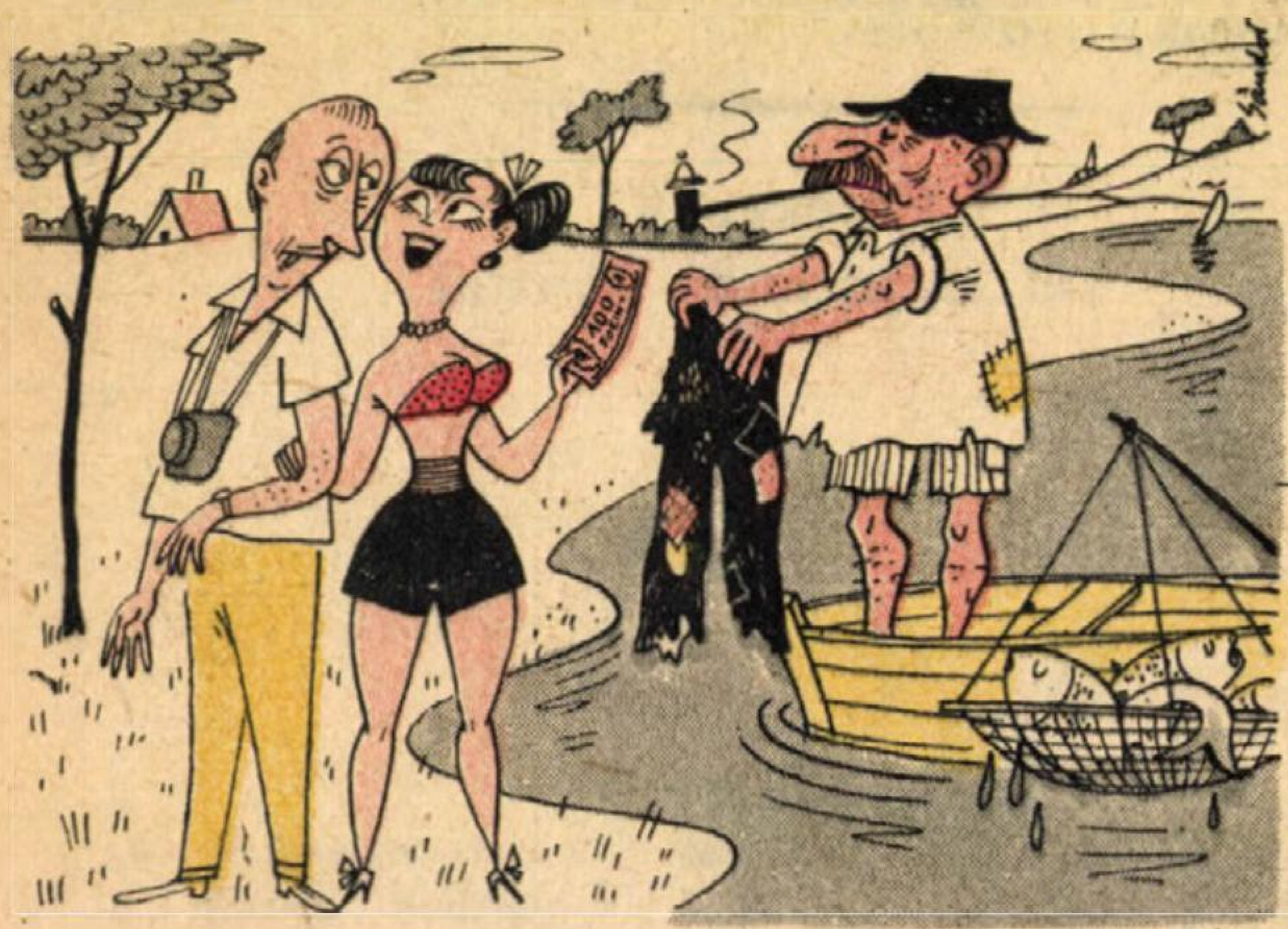
Erdei Sándor rajza

– Hogyan menthetnénk meg a királyt?

A Balatonnál

Sándor Károly rajza

– Hogy fog pukkadni a Vica, ha megtudja, hogy sikerült szereznem egy igazi halásznadrágot!...

Küzdelem a létért

A létért való küzdelmet egy Darwin nevű angol tudós találta fel. Szerinte az élet fejlődését a létért való küzdelem határozza meg, ha nem kellene életbenmaradásunkért harcolnunk, még mindig kopoltyúval lélegző, tizenöttonás ebihalak lennénk, ami erősen megnehezítené azt, hogy kényelmesen megigyunk egy dupla feketét a „Negró"-ban. Viszont maga a létért való küzdelem is fejlődésen ment át az idők folyamán, ez is alakul, fejlődik, vagyis a létért való küzdelem is küzd a létért. Ezt a jelenséget egy magyar tudós fedezte fel, kinek nevét szerénységem tiltja elárulni. Lássuk tehát nagy vonalakban, milyen fejlődésen ment át a létért való küzdelem a történelem előtti időktől napjainkig.

Paleolit

Kétéltű (rászól a vízben lubickoló Őshalra): Ne spriccelj, mert kupán váglak!

Őshal: Azt hiszed, megijedek tőled? *(Tovább spriccel.)*

Kétéltű: Gyere ki a partra, ha olyan nagy legény vagy!

Őshal: Azt hiszed, nem merek? *(Kimászik a partra és megfullad, mert nincs tüdeje.)*

Kétéltű (megeszi az Őshalat és jóllakottan lépéseket tesz szaporodása érdekében).

Barlanglakók kora

Lófogú: Tágulj innen, Ferdepofa! Ez az én barlangom és ezek az én asszonyaim!

Ferdepofa: Minden az enyém! Az én karom erősebb! Azé az asszony, aki megműveli! *(Leüti bunkójával Lófogút, elfoglalja a barlangot és elküldi az asszonyokat bejáró takarítónőnek.)*

Ókor

Falcus: Dönts végre, Tullia, nemes hölgy, kettőnk közül ki bírja kezed, s birtokod...

Tullia: Nem tudok dönteni, csak tördelem, szüntelen, megkért kezem... *(Hirtelen elhatározással.)* Ám legyen! Azé leszek, kinek a verse hosszabb...

Ulcus (papyrust vesz elő): Az enyém kétezer sor...

Falcus: Enyém csak ötszáz... *(Kardjába dől.)*

Ulcus: Jöjj, Tulliám, végre enyém vagy. Hadd olvassam fel versemet...

Tullia: Jerünk, jó Ulcusom... Csak tarts közben rövid pauzákat, hogy unokáink is élvezhessék a végét... *(Elvonulnak.)*

Középkor

Tankréd: Igyunk, barátom... Egyikünk ma meghal... Seregünk fele elpusztult, nincs szükség két vezérre immár...

Konkréd: Bízzuk az Úrra... Ő tudja, mit, miért, s hogyan...

Tankréd: Ravasz kígyó vagy, védd magad! *(Kihúzza szablyáját.)*

Konkréd: Ne hadonássz, nemes lovag... Már percek óta meg vagy mérgezve...

Tankréd: Hah, árulás... *(meghal).*

Konkréd: Az Úr akarta így... *(Sírva kirabolja Tankrédet és átveszi a fővezérséget.)*

Újkor

Elvira: Én Jánost szeretem. Igaz, hogy szegény, de szép, okos és becsületes...

János: Nem mondok le Elviráról. Mégha egy milliót ígérnek, akkor sem!

Kegyelmes úr: Nem ígérek semmit, de adok ezer pengőt készpénzben.

János: Kérem. Meg vagyok véve.

Legújabb kor

Kovacsevics: Én igazgató kartárs zsenialitására bízom a döntést...

Csevakovics: Igazgató kartárs lángelméje nem tévedhet.

Igazgató: Várjunk csak! Nyújtsák ki a nyelvüket! *(Elővesz egy centimétert és mér.)* Csevakovics nyelve hosszabb egy centivel. Övé a státusz!

(Folytatása következik)

Gádor Béla

Jó a lexikon a háznál

Várnai György rajza

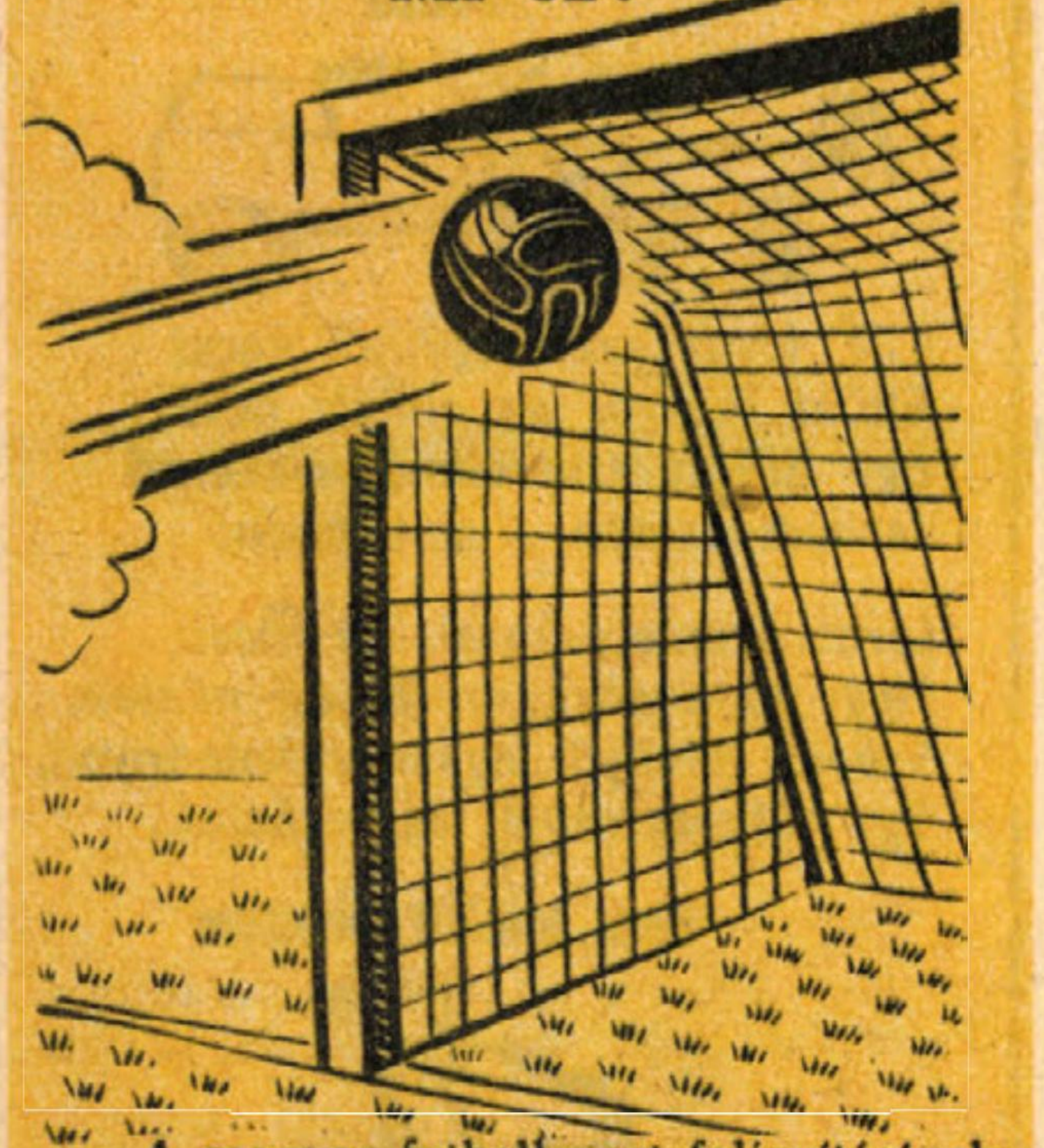

A titkárnők gyöngye

– Ki kéri? . . . Akkor szabadságon van.

Mi ez?

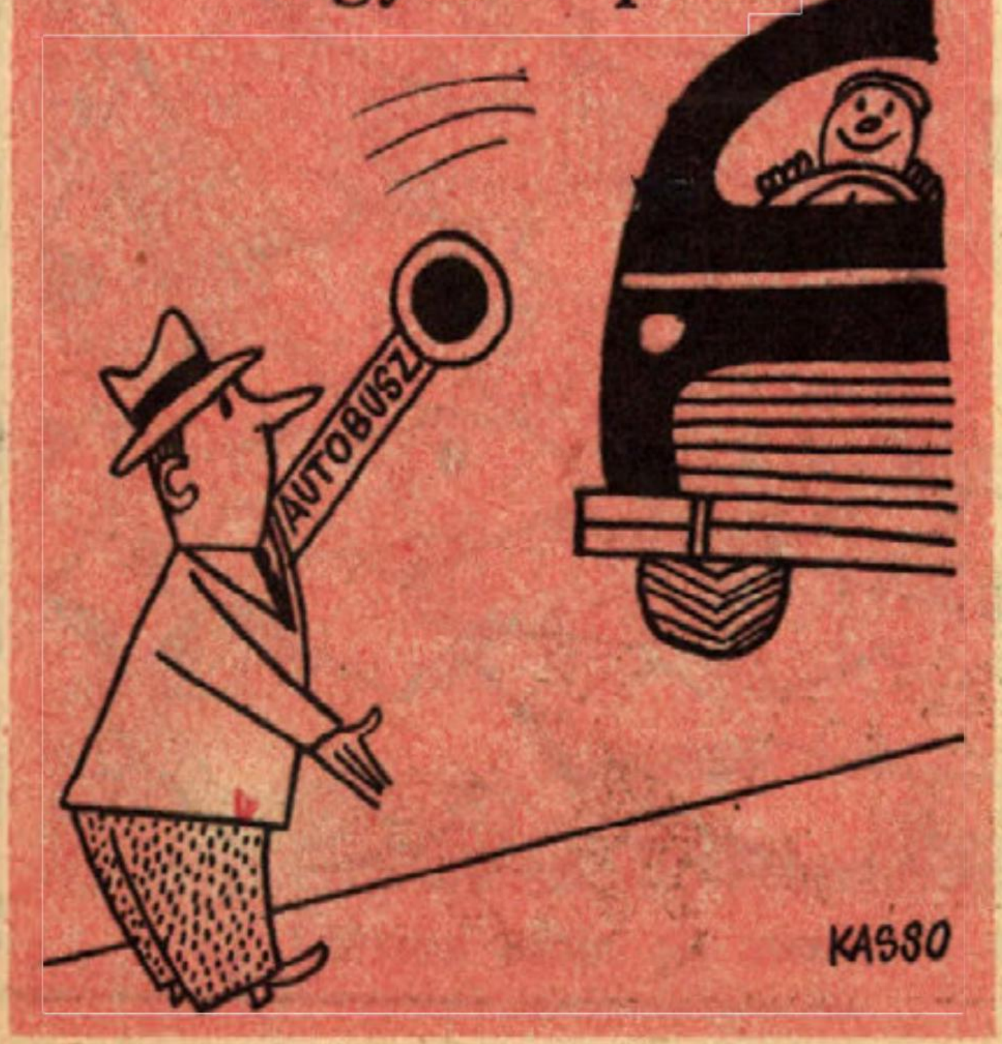
– A magyar futballsport feljavításának egyetlen hatásos eszköze.

Néha úgy érezzük . . .

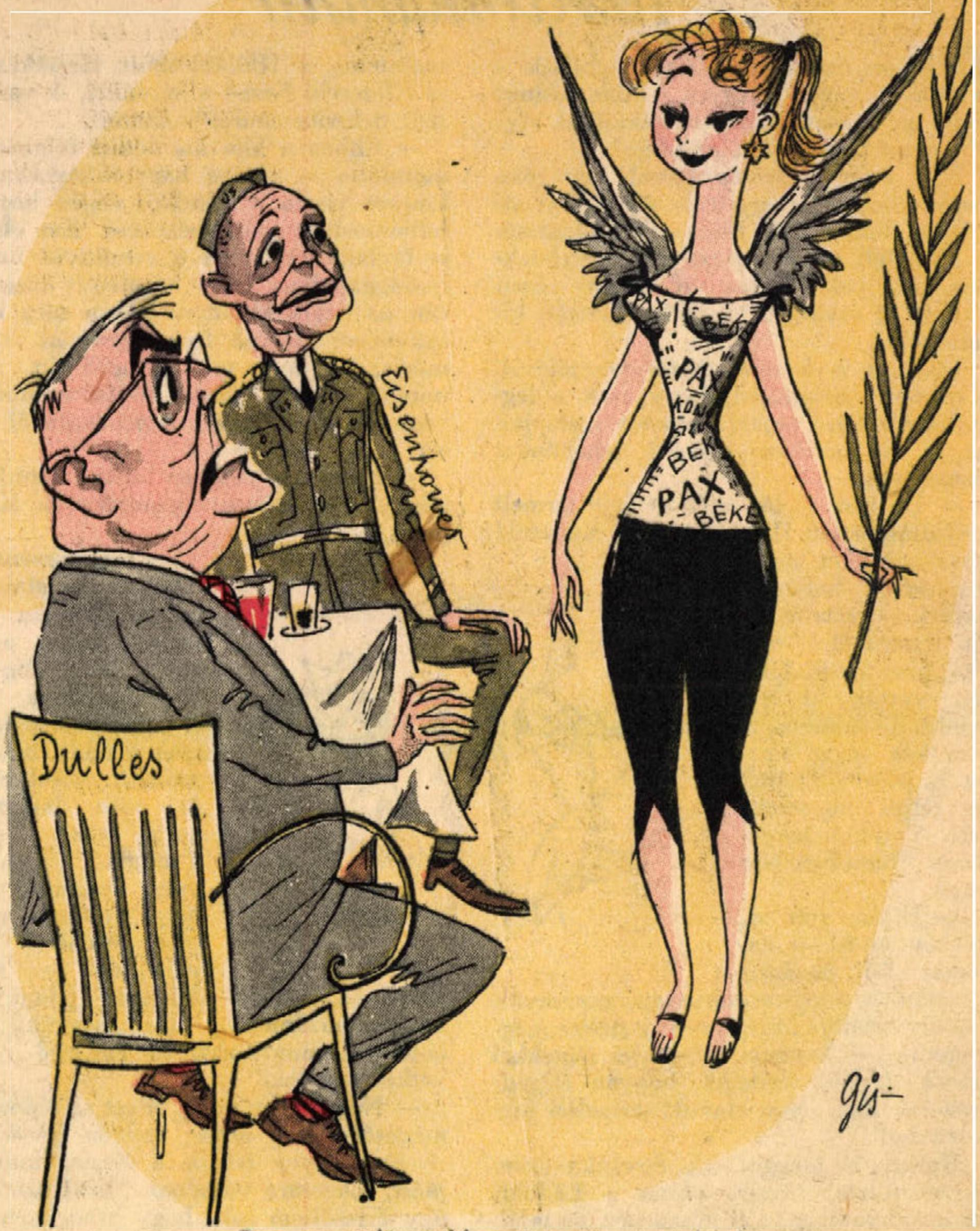
Kavics a cipőben.

Agyafúrt pesti

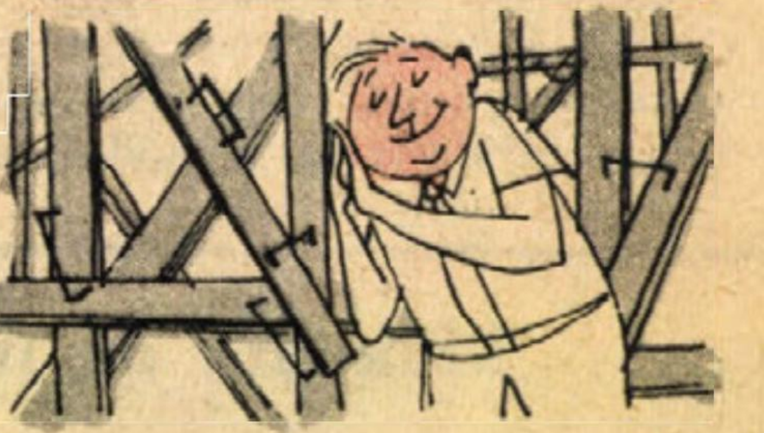
Mindent a békéért

Szegő Gizi rajza

Pax: így talán jobban tetszem az uraknak . . .

Pesti tudósítónktól

Elmerengve nézegetek egy állványokkal körülölelt épületet. Csend, nyugalom, mint Goethe „Vándor éji dalá"-ban. Madárka se rebben. Aki csend után vágyik, itt nem panaszkodhat. Nem zavarja délutáni szundikálását profán kalapácsolás. Azon sem csodálkoznék, ha az épületen tábla hirdetné: *„Az építkezés alatt a munka szünetel."*

Megdöbbenve olvastam, hogy a jövő férfi-nemzedékét már az iskolában megtanítják a legfontosabb házimunkákra. A fiúk elsajátítják a gombvarrás, a foltozás alapelemeit. Ez a lépés beláthatatlan jelentőségű a család történelmében, s nem értem, a nőtanácsok miért nem tiltakoznak. Ha ugyanis a férfiakat megtanítják gombot varrni, semmivé foszlik hasznos, serkentő védtelenségük, amely előbb-utóbb nősülésre készteti őket. Biztos talajt adni a férfiak lába alá nem jelent kevesebbet, mint aggasztó önállósággal látni el őket, s elnyomni bennük a fészekrakáshoz szükséges kiszolgáltatottság érzését.

Még nem késő!

Nincs igazi nyár az idén! Kánikula? Ugyan kérem! Miféle kánikula az, amelyben nincs vízhiány? Hát nem kiábrándító, hogy a fővárosi tanács nem kondítja meg a vészharangot, nem tiltja meg a fürdést, nem ostorozza a közösségellenes, reakciós, kispolgári gyökerű vízpazarlást? Amikor az ember azt olvassa, hogy zavartalan a vízellátás, nem lesz vízhiány, fázósan húzza magán össze az apacsinget. Hol van az a régi nyár, amikor vizet csak a feketepiacon lehetett kapni?

F. L.

Tanulmányút

Amikor Sovánka Gézát megbízták a mindkét végén hegyes, hullámosított hajtű gyártásának megszervezésével, rögtön érezte: elérkezett az ideje!

Egy hangya szívósságával, egy róka ravaszságával és egy több vizsgálatot átvészelt főkönyvelő bölcs körültekintésével kezdett hozzá a stratégiai műveletekhez, amelyek hivatva voltak egy régen áhított és sóvárgott külföldi küldetést kimunkálni.

Elsőben is közölte osztályvezetőjével, Karamell Richárddal, hogy csak a legszélesebb körű tapasztalatszerzés alapján képes e merőben újszerű feladatokat megoldani.

— De hisz azelőtt már öt évig termelt a Hullámosított Hajtűkészítő és Kiszerelő Ktsz. mindkét végén hegyesített hullámos hajtűt — vetette ellen Karamell — csupán profilirozás folytán vették ki tervünkből, amikor a mindkét végén tompa hajtűre állítottak rá teljes kapacitással! A teljes berendezés birtokunkban van!

— Mikor volt az, két év előtt! — kacagott fel Sovánka tompán és annyira gúnyosan, amennyire osztályvezetője iránt érzett tisztelete megengedte. — Naponta mérföldes léptekkel halad előre a technika, hogyan elégedhetnénk meg ilyen elavult termelési eszközökkel?

Karamellt meggyőzték Sovánka érvei és megbízta, nézzen utána a külföldi szakirodalomban. Aki utána néz, az talál.

Sovánka néhány nap múlva mélyen Karamell szemébe nézve, jelentős hangsúllyal így szólt: — Megvan! Schwitzenaurelthanheim!

Karamell kérdésére, hogy hát ez micsoda, kifejtette, hogy éjt nappá tevő tanulmányainak eredményeképpen úgy véli, megtalálta azt a módot, amellyel kisegíthetné a Hullámosított Hajtűkészítő és Kiszerelő Ktsz-t a kátyúból. A varázsszó: Schwitzenaurelthanheim!

— Ebben a kies kis német faluban — mondotta — nemes hagyományokra tekinthet vissza a mindkét végén hegyes, hullámosított hajtű készítése. Két család is foglalkozott ezzel a rendkívül fontos iparággal. Igaz, hogy az elmúlt évek során az egyik kihalt, a másik meg népművészeti tárgyak faragására tért át, de mégis, mennyit tanulhatnánk itt, ahol minden falevél, minden fűszál a mindkét végén hegyes, hullámosított hajtűről mesél!

— Igen, itt valóban sokat tanulhatnánk — mondotta elgondolkozva Karamell.

— Úgy érzem — folytatta hivatalosan száraz hangon Sovánka, amely azonban már alig-alig leplezte szíve vad dobogását —, hogy csak néhány heti elmélyült tanulmányút után láthatnék hozzá teljes sikerrel a mindkét végén hegyes hullámos hajtű gyártásának megszervezéséhez. Természetes — tette hozzá — komoly áldozatot jelent számomra huzamosabb időre megválni családomtól, munkámtól, de hát első a szövetkezet érdeke!

— Nem fogadhatjuk el ezt az áldozatot magától — így meleg hangon Karamell. — Én vagyok felelős a részleg munkájáért, magamra vállalom. Mivel azonban úgy értesültem róla, hogy Franciaországban is jelentős hagyománya van a mindkét végén hegyes, hullámosított hajtű gyártásának, utazásomat kiterjesztem Párizsra is. Természetesen így kénytelen vagyok néhány héttel még megtoldani.

És Karamell Richárd harmadnap útra is kelt.

Kertész Magda

Heti Krónika

Csípős történet

Egy szabadtéri hangversenyen
Legutóbb kissé póruljártam,
Szúnyograj zümmögött köröttem,
Én más zümmögő kórust vártam.

Tegnap az Állatkertben voltam,
De a sok szúnyog ott is bántott,
Úgy, hogy jóformán alig láttam
A szúnyogtól az elefántot.

Búcsú

A lovas szemétgyűjtő kocsi
Eltűnt Pestről az elmúlt héten,
Egy ismert esztrádműsor-szerző
Is búcsúztatta, ilyenképpen:

Lovas szemeteskocsi, én most,
Hogy tova döcögsz, búsan nézlek,
S hogy könnyű legyen rakományod,
Egy slágeremmel megtetézlek.

Nem hasból mondom

Amitől eddig mindig féltünk,
A pocaktól már mit se fázunk:
Hasas méretű férfiruhát
Kínál az egyik áruházunk.

A „tekintélyes" méretek közt:
Találok minden számot tán ott:
A hasas ruhák eladója
Hasamra üt és mond egy számot.

Hidvéghy Ferenc

Működik az új hűtőszekrény

Gerő Sándor rajza

– Na, mit szólsz, milyen jeges szódát tud csinálni?

Önkiszolgáló textilbolt nyílik

Mészáros András rajza

– Sajnos, amit kerestem, az nincs köztük! : : :

A humor KÖNYVÉBŐL

CSORTOS GYULA többek között arról is nevezetes volt, hogy nem tanulta be szerepét. A házi főpróbán is tisztára csak a súgó után indult. Hirtelen kiégett a sugólyuk égője, mire a súgó elhallgatott.

— Hát nem súg? — sziszegte Csortos.

— Sötét van, kérem, nem látom a szövegkönyvet.

A próbát félbe kellett szakítani. Csortos indignálódva szólt a súgóra:

— Talán belehalna, ha kívülről megtanulná azt a nyavalyás harminc soros szerepet?!

*

KARINTHY FRIGYES már elismert író volt, a közönség kapkodta könyveit, de ez a siker távol volt attól, hogy anyagi jólétet is biztosítson neki. Két rend ruha árával tartozott a szabójának, aki hetenként háromszor is rá-ráüzent miatta.

Egy este, ahogy a krisztinavárosi Zöldfa vendéglőbe betér, meglepetve látja, hogy az egyik sarokban nőtársaságban a szabója falatozik, jobban mondva lakmározik: sült csirkét, cseresznyés rétessel, csopakival!

Karinthy ahelyett, hogy a színről sürgősen eltűnt volna, egyenest feléje tartott:

— Hallja, Kacsinka úr, ez már mégiscsak sok!

— Micsoda kérem? — nézett rá értetlenül a zord hitelező.

— Az, hogy maga ilyen fejedelmileg lakmározik, mégis annyit zaklat engem annak a két rongyos öltönynek az árával.

*

JÓKAI MÓRT országgyűlési képviselő korában díszpolgárává választotta Balatondörgicse elöljárósága. Sőt, hogy nagyobb legyen a megtiszteltetés, fogadását egybekötötték az új tűzoltófecskendő felavatási ünnepélyével, egyúttal tiszteletbeli főcsővezetőnek is megválasztva a népszerű írót.

A fogadási ünnepségre az egész falu, élén a bíróval, kivonult a felállított diadalkapuhoz. Amikor Jókai lelépett a kocsiról, a bíró kalaplevéve eléje sietett, s úgy igyekezett a megszólítást fogalmazni, hogy abban a képviselőség, a díszpolgárság és a főcsővezetőség is benne legyen, ezért ezt a magasztos titulációt vágta ki:

— Méltóságos és tekintetes testületi figura!

TÖRTÉNELMI IDŐK

Várnai György rajza

– Parancsolj! Legatin . . .
– Köszönöm, inkább a magaméból, az erősebb!

Utazási készülődés

– Anyukám, félek, hogy ez már nem fog beleférni.

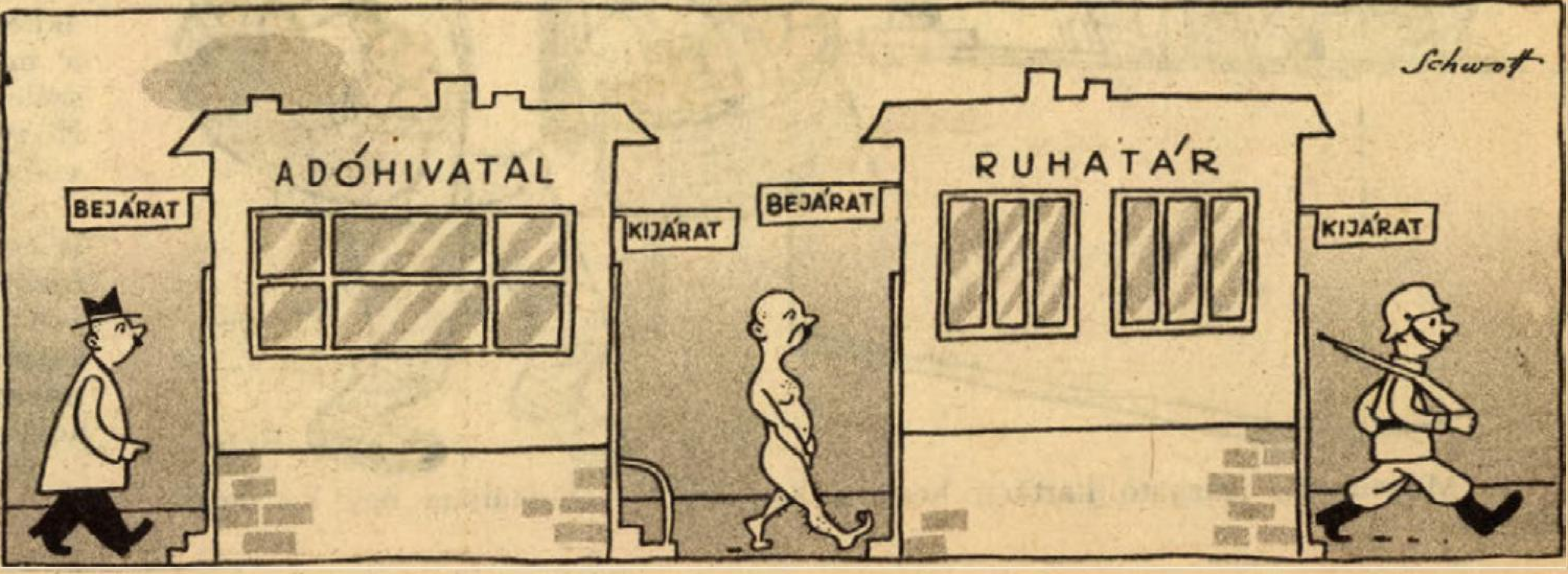
Görög drámák Pesten

Vendégek az Olymposzról

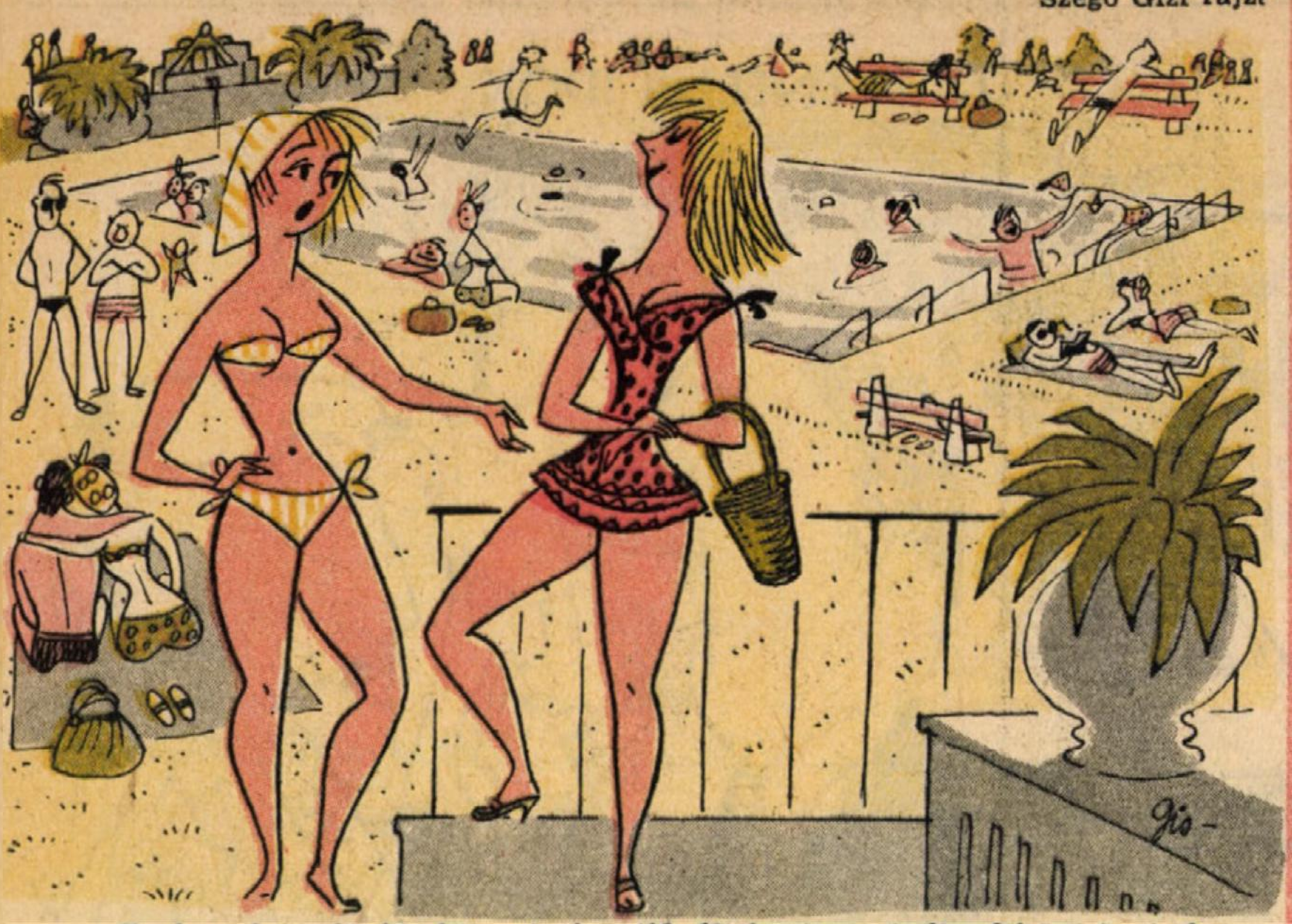
Imperialista felruházás

Schwott Lajos rajza

STRAND-TÜNDÉREK

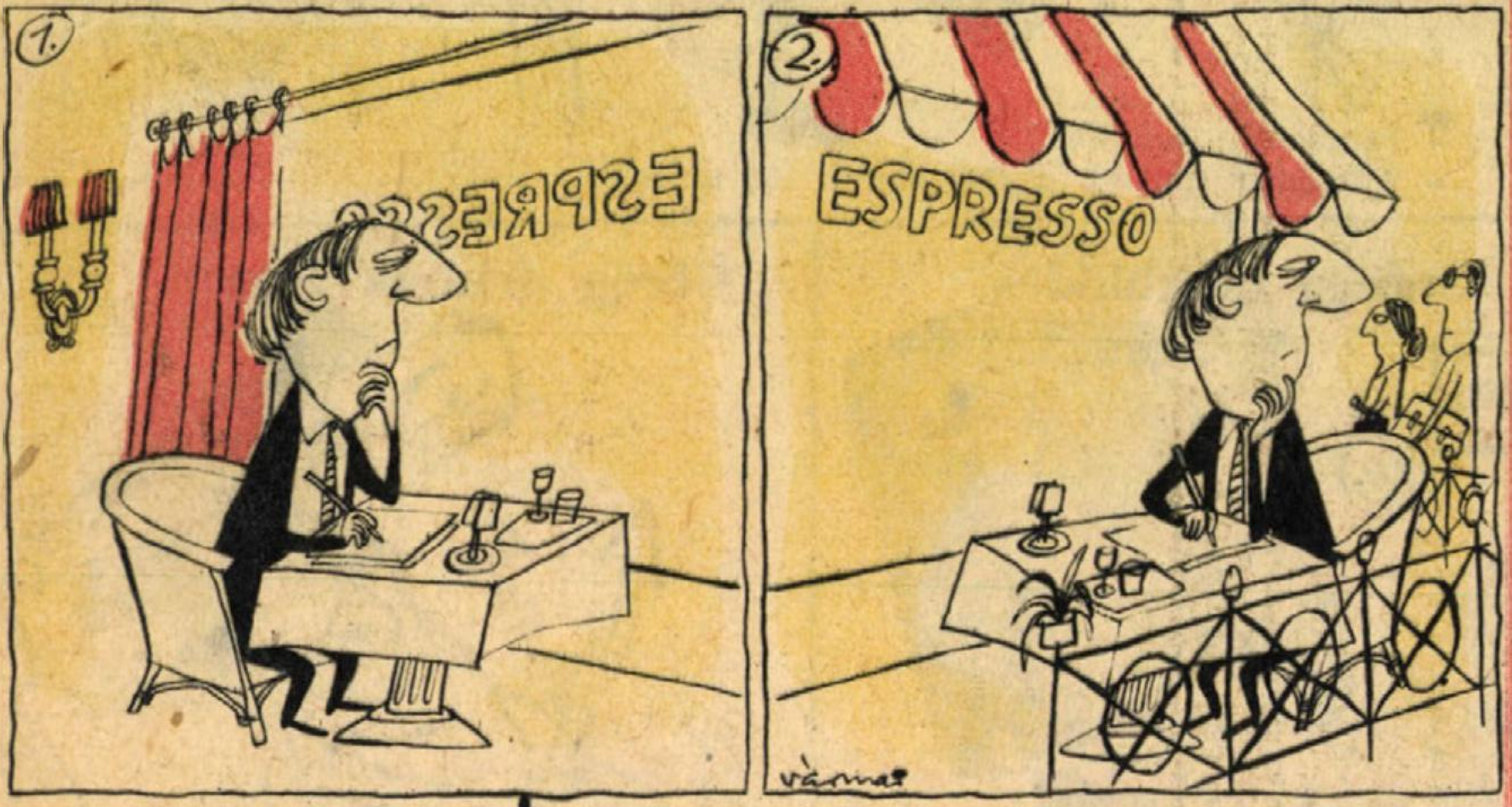
Szegő Gizi rajza

– Egybeszabott fürdőruhát csináltattál? Hiába, te mindig feltűnési viszketegségben szenvedtél...

Irodalmi történet

Várnai György rajza

– Kimegyek az életbe... – Kint vagyok!...

Itt a barack-szezon...

Gerő Sándor rajza

– Megengedi, igazgató kartárs, hogy a kertemből megkínáljam egy kis kóstolóval?!

Ezt olvastam

A Magyar Nemzet július 10-i számában ámulattal olvastam el ezt a cikkecskét:

309 centiméter széles — nem fért be a kórházajtón

Robert Hughes, a világ valószínűleg »legsúlyosabb személyisége« szerdán saját különleges autóján megjelent az Indiana-állambeli Bermen kórháza előtt és kérte felvételét. Kérésének a kórház orvosai nem tudtak eleget tenni, mert a 309 centiméter derékbőségű Hughes nem fért át a kórterem ajtaján. Miután állapota szükségessé teszi a kórházi ápolást, az orvosok úgy döntöttek, hogy megengedik Hughesnek, feküdjék a kórház kertjében álló autójában. A Hughes mellé beosztott ápolónők azonban csak létrán állva tudnak borogatást adni a betegnek, akinek testsúlya állítólag 472 kiló.

Csoda-e, ha tele voltam kétséggel és aggodalommal? Úgymint:

1. A szélessége, vagy a derékbősége volt-e 309 centiméter Hughes úrnak?
2. Ha nem fért be az ajtón, súlyos állapotára való tekintettel miért nem bontották falat?
3. Hogy szabad egy beteget a kertben ápolni?
4. Akármilyen kövér volt is, nem értem, hogy miért kellett létrán állva borogatni?
5. Hogy lehet valaki 472 kiló?

Tíz napig gyötrődtem e kérdéseken töprengve. S a július 22-i Magyar Nemzetben fájdalmas választ kaptam. Ez a cikkecske jelent meg:

Meghalt a világ legkövérebb embere

Az észak-amerikai **Bremen** városában urémiában elhunyt a 32 éves **Robert Hughes,** a világ legnehezebb embere. Hughes 325 kiló volt, magassága 1,82 méter. Nadrágöve három méternél hosszabb volt és felsőkarjának kerülete **több mint egy méter.**

Mindebből világos, hogy:

1. A szerencsétlen beteg tíz nap alatt 147 kilót fogyott.
2. Sem a szélessége, sem a derékbősége nem volt 309 centi, hanem a nadrágszíja volt 309 centi. Most már csak az a kérdés, hányszor tudta maga köré csavarni?
3. De ha a derékbősége volt 309 centi, akkor (minthogy a magassága 182 cm) a megboldogult 30 cm híján éppolyan széles volt, mint magas. Fantasztikus! Hogy mik vannak! Azaz, hogy mik *voltak*, mert:
4. Szegény meghalt urémiában. Nem is csoda, ha ezt a súlyos betegséget borogatással gyógyították a kertben.
5. Gyászomban az sem vigasztal, hogy karjának kerülete több volt, mint egy méter. Adjon az Isten nekem erőt ahhoz, hogy ezt elhiggyem.

(t.)

Magyar kereskedelmi megbízott Brazíliában

Szűr-Szabó József rajza

– Jó, hogy jön, uram! Sikerült egy minden eddiginél rosszabb kávéfajtát kitermelnem az önök részére!

Barátunk, az „életművész”, akit közönségesen és teljes joggal mindnyájan „vén kujonnak” nevezünk, lelkendezve rohan be a Hungáriába:

— Tegnap este ülök a feleségemmel a Tabán-park egy elhagyatott padján és egyszerre feltűnik az égen a szputnyik hordozórakétája...

— Nem igaz! — hangzik fel kórusban.

— Nem hisztek a szputnyikban? — hördül fel barátunk.

— A szputnyikot elhisszük. A feleségedet nem.

Szabadságra megy...

Elbúcsúzott a kollégáitól...

A legújabb tánc

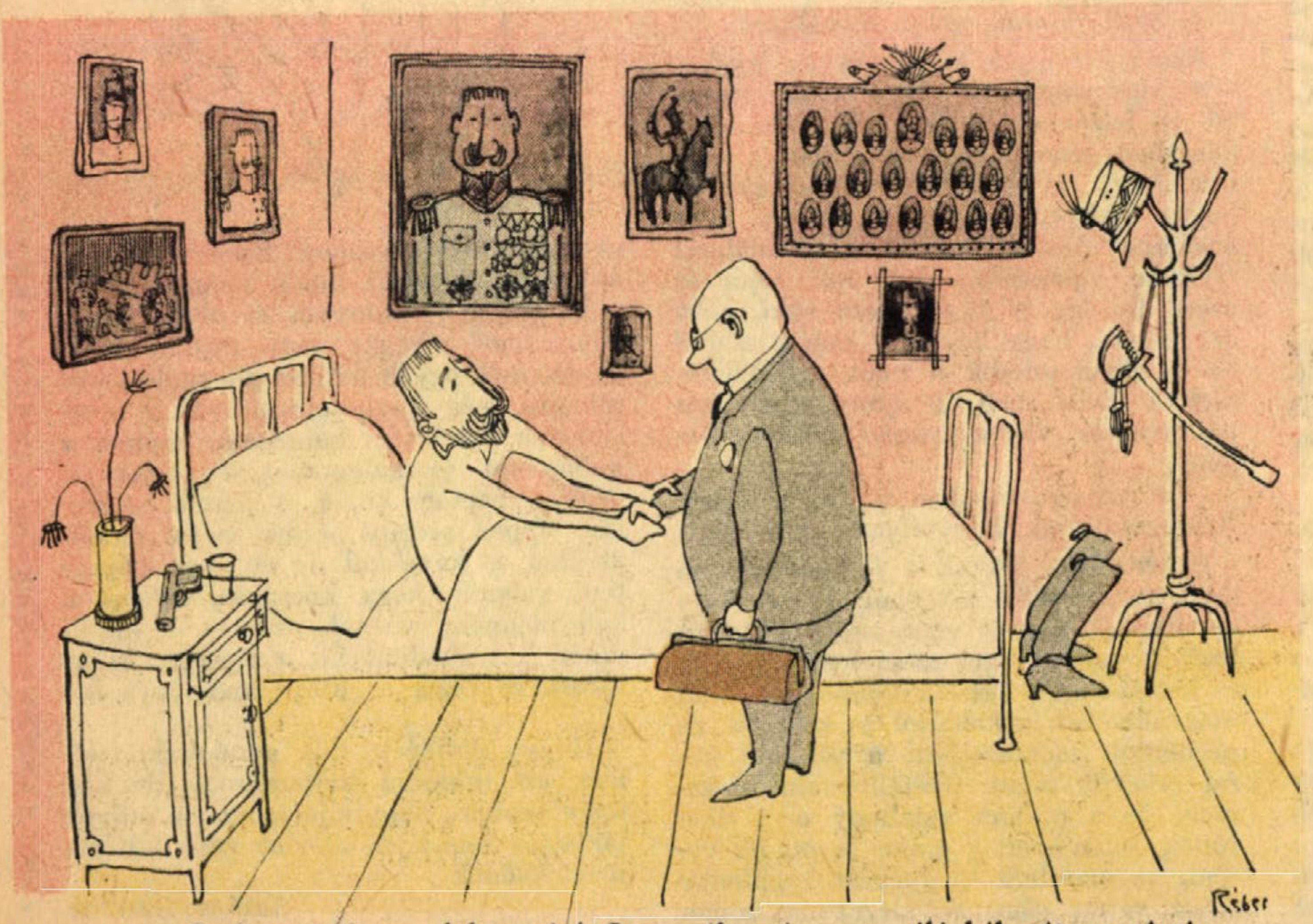

A Népköztársaság útja elején néhány nappal ezelőtt elegáns, új cukrászda nyílt meg Keringő néven. Az ízléses üvegtáblákon néhány kottafej is látható minden esetleges kétely eloszlatására: a közismert táncról, nem pedig egyébről nyerte nevét az új intézmény. A kottafejek szépen ütemekre is vannak osztva, mégpedig szabályos $^4/_4$-es ütemekre, ami keringőnek kissé szokatlan, mondhatnók merőben újszerű. De azért ez a kis szépséghiba távolról sem olyan tragikus, hogy újabban jól bevált szokás szerint emiatt sürgősen átépítsék az egész vadonatúj helyiséget. Inkább maradjon meg pesti specialitásként a $^4/_4$-es ütemű keringő.

Beteg hadvezér

Réber László rajza

– Segítsen rajtam, doktor úr! Szeretnék még egy világháborút megérni.

AZ ELSŐ VIZIT

Jaj, azt nem lehet sohasem elfelejteni, az én első vizitemet! Hadd mondom el sorjában.

Hetedikes gimnazista voltam, mikor több osztálytársammal együtt én is beiratkoztam a tánciskolába. Itt ismerkedtem meg Stefikével és itt hívott meg magukhoz vizitbe.

Stefike, kedves kis babaarcú lány volt, feltűnő apró termettel. Engem, megvallom, eleinte a szánalom vitt hozzá, sajnáltam, hogy szegényke, mihelyt vége volt a tanításnak és kezdődött a szabad tánc, mindig petrezselymet árult. A fiúk messze elkerülték és ő csak ült a mamája mellett, merev mosollyal az arcán, miközben rövid kis lábai nem értek le a földre. Arra gondoltam, hogyan fájhat neki, hogy őt senki sem ugráltatja és ezért gyakran felkértem egy-két fordulóra. Azok a hálás nagy szemek, amikkel ilyenkor onnan alulról felnézett rám! A szeme különben is nagyon szép volt, ragyogó barna. És mivel őszinte bámulója volt tánctudományomnak és láthatólag élvezte vicceimet, egyre szívesebben foglalkoztam vele. Tudtam biztosan, hogy Stefike szerelmes belém. Nem mondta ugyan, mert nagyon keveset beszélt, de minek erről beszélni, mikor a kezek és szemek mindent elmondanak.

Persze bemutatkoztam a mamának is, aki ha hosszában nem is, de széltében jóval nagyobbat mutatott a lányánál. Furcsa, összehúzott szemű asszonyság volt, aki komolyan és gyanakodva nézett az emberre, aztán minden ok nélkül harsányan felkacagott. Én őszintén meg voltam ijedve tőle, de már késő volt. Már én is beléestem Stefikébe és elnéztem neki a mamáját. Elvégre jó és megértő lélek volt, mert mikor a tánciskola után hazakísértem őket, hagyott minket kettesben előre menni, ő jó néhány lépéssel mögöttünk döcögött.

Így ment ez márciusig, mikor véget ért a tánciskola. A koszorúcskán agyontáncoltam magam Stefikével és hazafelé menet, mikor a kapu elé értünk, Stefike így búcsúzott:

— Remélem, meglátogat bennünket.

— Ó, hogyne — dadogtam én boldogan.

— Jöjjön el jövő vasárnap délután. Nagyon fogunk örülni, ugye mama?

— Legyen szerencsénk — mondta a mama komolyan és utána harsányan felkacagott.

— Jöjjön minél korábban — mondta még Stefike és ezzel eltűntek a kapualjban, otthagyva engemet a legnagyobb kétségek közepette.

A dolog ugyanis úgy állt, hogy én még sohasem voltam vizitben. Mint falusi gyerek, nem volt nekem egy fia ismerősöm sem Pozsonyban, ahol vizitelhettem volna, csak hírből ismertem ezt az intézményt. Mert az nem volt vizit, hogy egyik-másik osztálytársamnál jártam, ahol algebrát tanultunk, vagy ha elég nagy volt a szoba, a kézállást gyakoroltuk, az én szememben a vizit valami ünnepélyes dolog volt, gyűjtőfogalom, amiben lány, társaság, zongora, süppedő szőnyeg, elmés társalgás és más hasonlók keveredtek össze.

Az egész hét a vizitre való készülődéssel telt el. Végre megjött a nevezetes vasárnap. Izgalmam elérte tetőpontját, ebédre alig ettem valamit és ebéd után mindjárt öltözködni kezdtem. Lassan csináltam, hogy az időt húzzam, a nyakkendőmet tízszer is újra kötöttem, de azért már félháromkor az utcán voltam, útban Stefiék felé. Halványan élt ugyan bennem a gyanú, hogy ez túlságosan korai idő a viziteléshez, de mondom, én még sohasem voltam vizitben — különben is Stefike azt mondta, hogy jöjjek minél korábban. Úgy véltem, ez elég korán van.

Amikor becsengettem hozzájuk, belülről erélyes kiáltás hallatszott:

— Herein!

Benyitottam és mindjárt az ebédlőben voltam. Stefiék, úgy láttam, nem tartottak előszobát. A díványon egy piros képű ember feküdt, hatalmas nagy kezekkel a hasán és harisnyával a lábán. Sejtettem, hogy ez Buchbauer úr, Stefike papája, akinek vaskereskedése volt a Széles Lépcső utcában és egy szót sem tudott magyarul. Bemutatkoztam neki, én állva, ő fekve és mikor megértette, hogy ki vagyok, átkiáltott a szomszéd szobába:

— Stefi, komm, dein Kavallier!

Azzal behunyta a szemét és igyekezett visszasüppedni az álomba, melyből én felzavartam. Én pedig álltam ott kabátban, kezemben a kalappal és vártam, hogy mi lesz. De nyílt az ajtó és bejött Stefike. Esküszöm, otthon még kisebbnek látszott, mint a tánciskolában! Nyilván lapossarkú cipő volt rajta és azért. Én így is megörültem neki, mert azt hittem, hogy bevisz a másik szobába és megkezdődik a vizit. Csalódtam. Stefike kivitt azon az ajtón, amelyiken bejöttem és csak a gangon állt meg velem:

— A másik szobában a mama alszik. Nem gondoltuk, hogy ilyen korán jön.

Szóval kint álltunk a folyosón és én kezdtem furcsálni a dolgot. Persze nem mutattam, vizit — vizit, majd csak túl leszünk rajta. Végre megjelent a mama és betessékelt a belső szobába. Itt aztán megválhattam a kabáttól és kalaptól, és próbáltam mentegetőzni a túlságos korai érkezés miatt. Tréfálkoztam magamon, de a tréfáim valahogy nem sikerültek, talán mert a mama is ott ült velünk az asztalnál és gyanakvó pillantásokat vetett rám. Fellélegeztem, mikor harsányat nevetve kiment, bizonyára uzsonnát készíteni.

A helyzet ugyan távol állt attól, amit az első vizitről alkottam magamnak, bár én a magam részéről mindent elkövettem az ügy érdekében és igyekeztem Stefikével elmésen társalogni, ahogy első viziten illik. Stefike szokás szerint csak nézett rám a szép nagy szemeivel, de mondani legfeljebb csak igent vagy nemet mondott. Így csinálta a tánciskolában is, de ami tánc közben nem volt feltűnő, most annál inkább. És ekkor hirtelen rémes felfedezésre jöttem rá! Ráeszméltem, hogy ebben a parányi testben parányi lélek lakozik és hiába tizenhatéves, szellemileg megmaradt hatévesnek. Erre vallottak különben a játékai is, a sarokban két jókora baba, egy csomó képeskönyv és az a lovacska-játék, amit az én szórakoztatásomra elővett. És én ezzel akartam irodalomról, versről, színházról beszélni! Ó, az én átkozott jó szívem! Mennyivel több eszük volt a fiúknak, akik messze elkerülték! Most mit csináljak?... Igyekeztem jó arcot vágni és a szerelmesből villámgyorsan átképeztem magam holmi bácsikává, aki az aranyos Stefikével lovacskát játszik. Így szórakoztunk és Stefike egy-egy sikerült dobásnál boldogan tapsikált.

A mama később benézett hozzánk és kihívta Stefikét, hogy segítsen neki. Én körülnéztem a szobában, könyv sehol, de lám, mégis, ott azon a kis asztalon. Kezembe vettem, megnéztem: A művelt társalgás szabályai. Nagyot néztem és találomra kinyitottam. Ott nyílt ki, ahol a sarka be volt hajtva. Olvasom: remélem, meglátogat bennünket — jöjjön el jövő vasárnap délután nagyon fogunk örvendeni — jöjjön minél korábban... Szent isten, hiszen

ez az én meghívásom! Ezeket mondta akkor a kapuban! Innen tanulta.

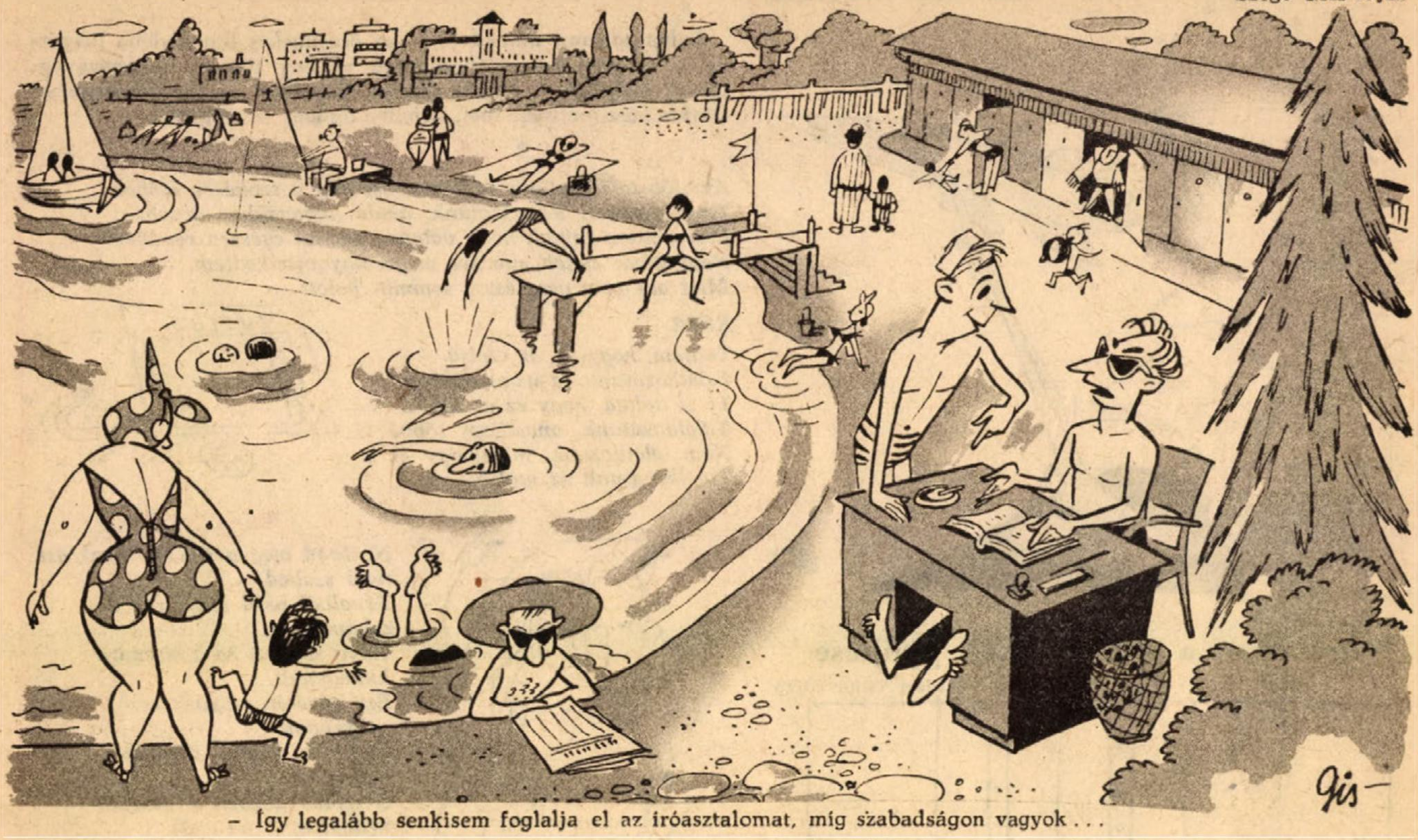
Lecsaptam a könyvet és olyan ellenállhatatlan röhögés vett rajtam erőt, ahogy csak egy hetedikes gimnazista tud röhögni, még a csipkefüggönyök is meglebegtek tőle. Nem haboztam, kaptam a kabátomat és kalapomat, és mint az őrült, robogtam kifelé. A mama és Stefike éppen szembe jöttek velem a csészékkel és kávékkal de én csak hápogtam valamit, hogy bocsánat, nekem el kell mennem, várnak rám — és ki, ki innen a szabadba! Le a lépcsőn, ki az utcára és végig az utcán hahotázva hazáig.

Hogy Stefikéék mit gondoltak felőlem, azt sohasem tudtam meg, de biztosra veszem, hogy eljárásomat a művelt társalgás szabályai szerint nem találták megfelelőnek.

Balázs Sándor

Óvatos ember

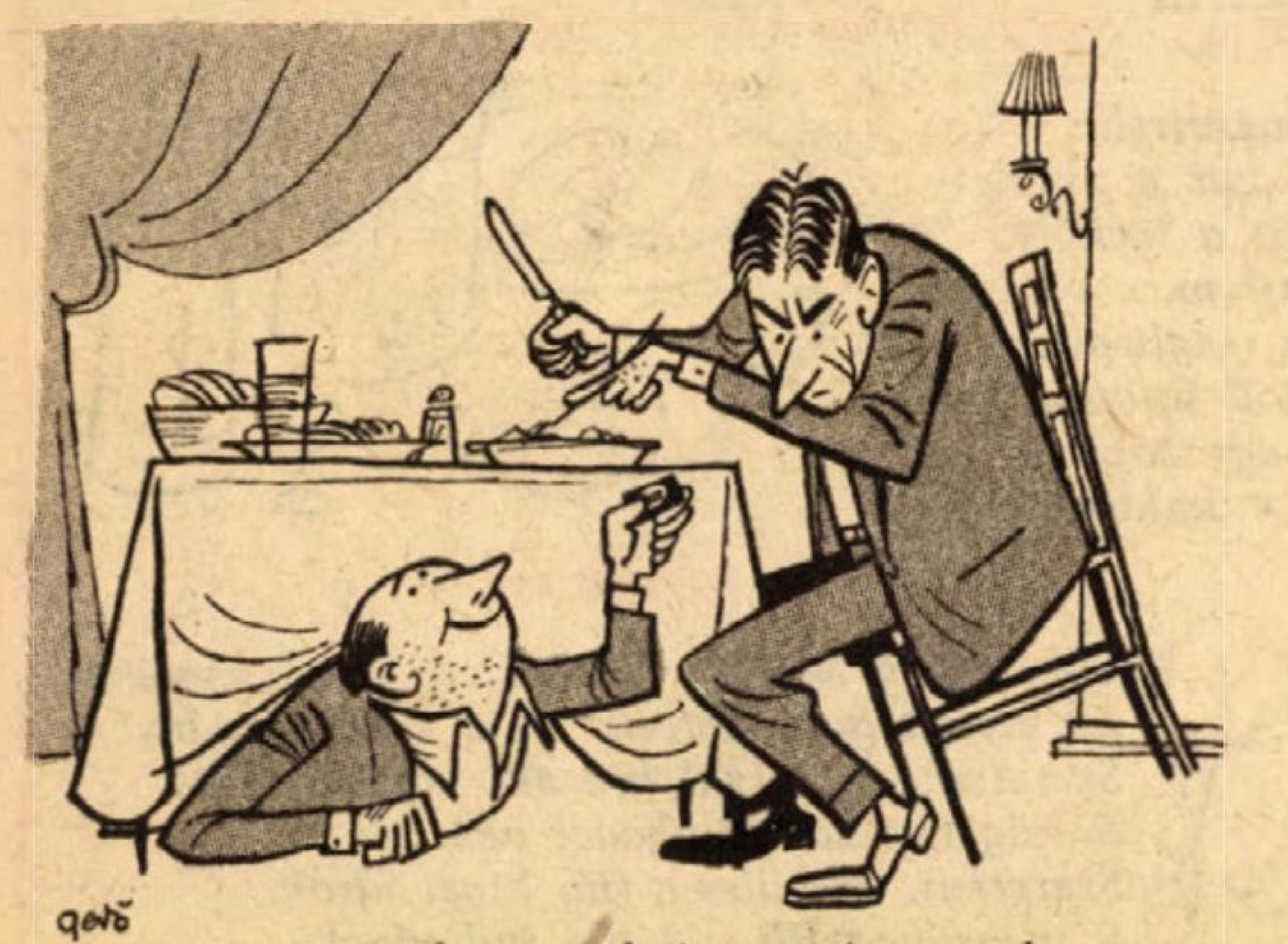
Szegő Gizi rajza

– Így legalább senkisem foglalja el az íróasztalomat, míg szabadságon vagyok . . .

Tilos az árusítás a vendéglőkben

Gerő Sándor rajza

– Remek amerikai pengém van!

Sportboltban

Mészáros András rajza

– Ne haragudjanak, de kipróbáltam a most vásárolt bokszkesztyűt . . .

2 vicc

1. Amerikai

Egy texasi kocsmában két ember beszélget.

– Látja azt a pasast?

– Melyiket? Ahova mutat, vagy húszan állnak.

– Hát azt a fehér sombrerósat.

– Uram, mind a húsz fehér sombrerót hord.

– Ejnye, hát azt a kockásingűt gondolom.

– Én is azt mondom, hogy ejnye, mert mind a húsz kockásinges.

– De akkurátus! Azt nézze, amelyiknek az oldalán a két Colt fityeg.

– Ne őrjítsen, mind a húsznak az oldalán két Colt van.

– A fene egye meg magát! (Elő az automatapisztoly. Prrrrrrr! Egy állva marad.)

– Ezt gondoltam.

– Ezt? és mi van ezzel?

A pisztolyos keserűt sóhajt:

– Mondja, tudja maga, hogy ezt a pasast én hogy utálom?

2. Svájci

Bácsika beállít a biztosítóintézet irodájába.

– Jónapot. Szeretnék életbiztosítást kötni.

– Tessék helyet foglalni. Hány éves?

– Nyolcvankettő.

– Ó, nyolcvankettő . . .? Sajnos nyolcvankét éves embernek csak háromszoros díjtétel mellett csinálhatunk biztosítást.

– Az sok. Akkor előbb meg kell kérdeznem az apukámat.

– Kit, kérem?

– Az apukámat, száztizenkét éves, isten éltesse . . .

– Uram, a biztosítást megkötöttem szimpla díjtétellel. Tudja, micsoda reklám az, ha valakinek száztizenkét éves apja van! Jöjjenek be mindketten holnap és akkor . . .

– Holnap? Holnap sajnos nem lehet. A nagypapa esküvője van.

– Nagypapa?

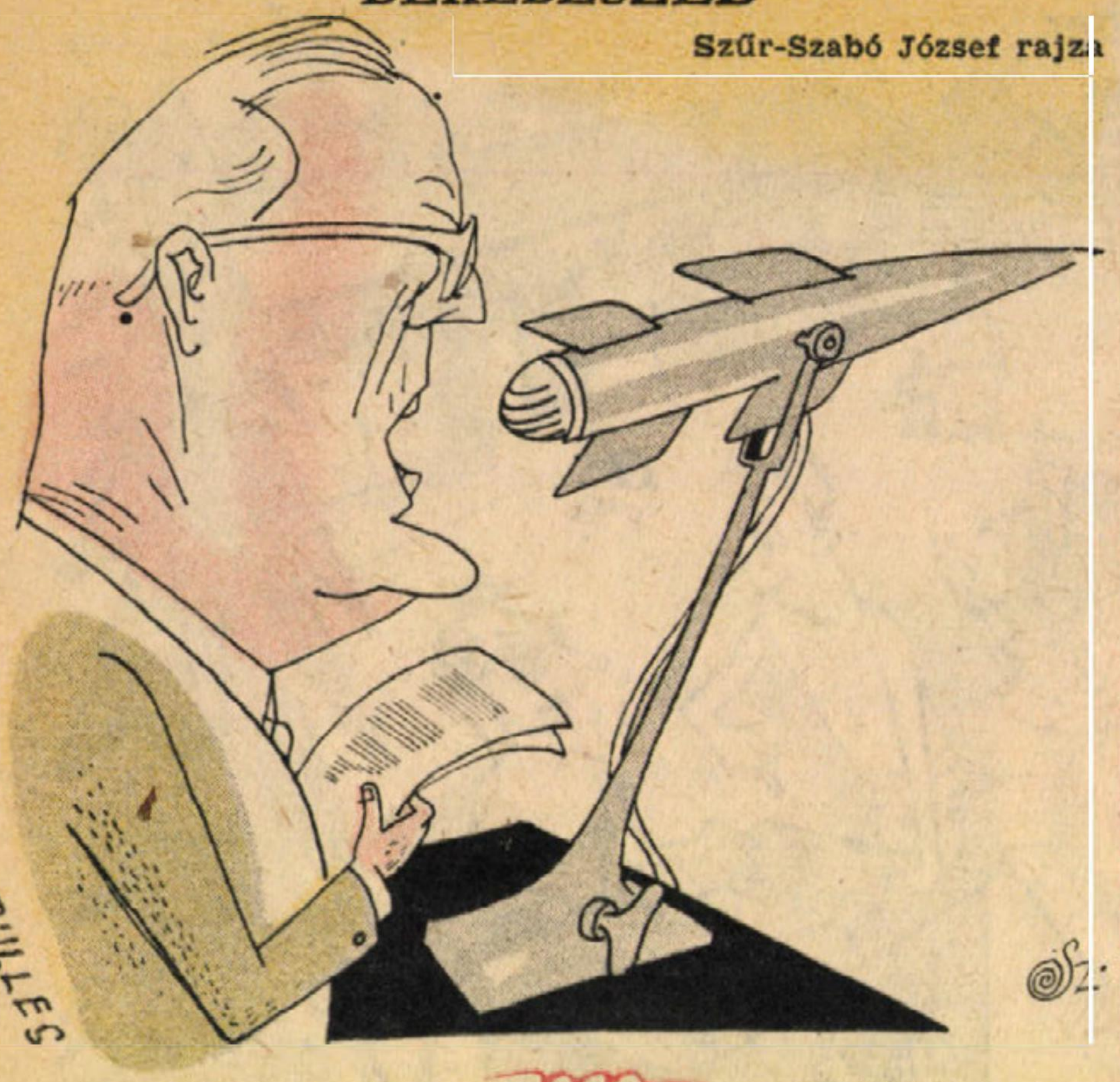
– Igen. Száznegyvenkét éves, isten tartsa meg.

– És most akar nősülni?

– Akar a fenét. Muszáj neki. A lány szülei kényszerítik.

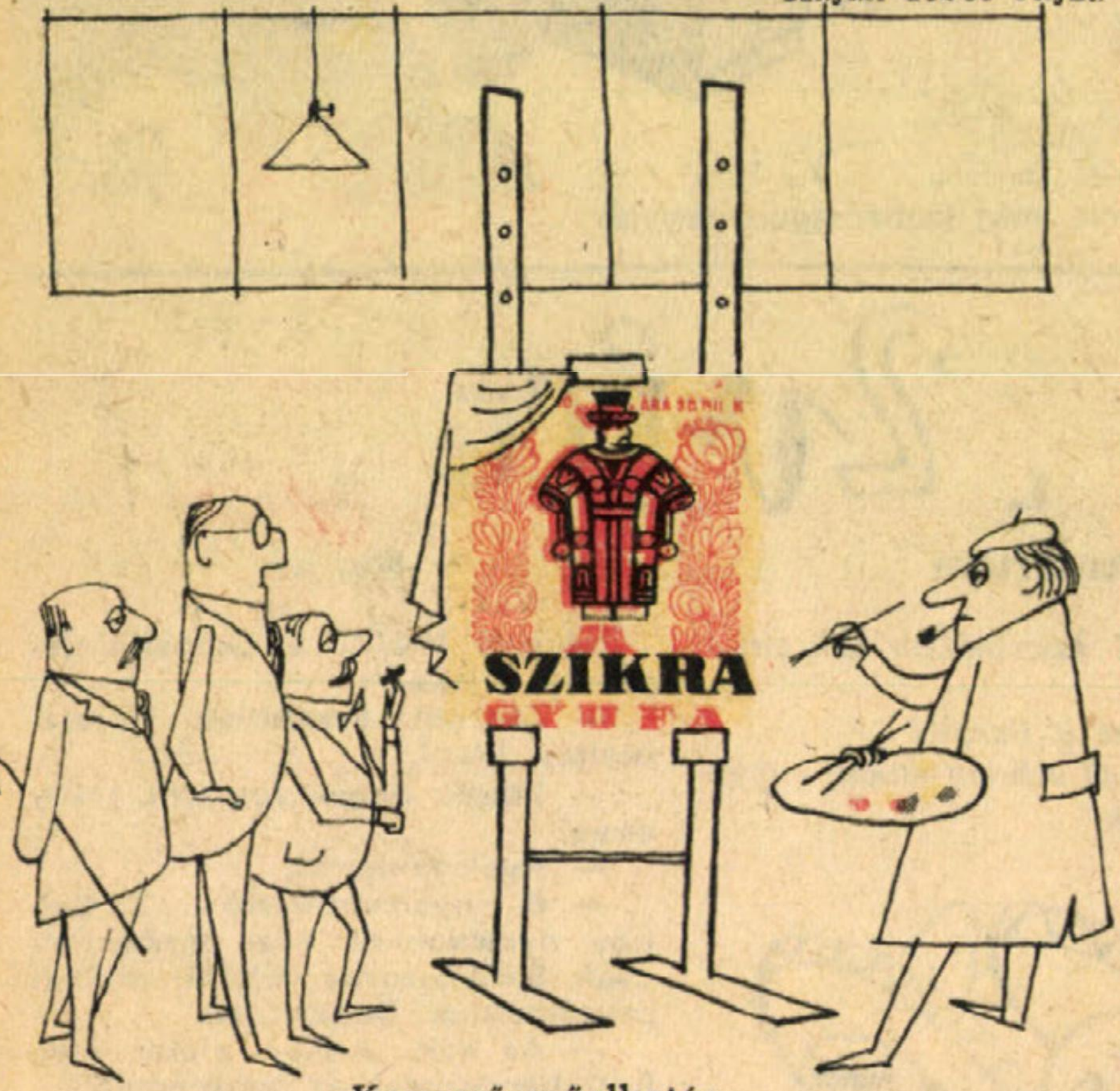
BÉKEBESZÉD

Szűr-Szabó József rajza

Nagy divat a gyufacímkék gyűjtése

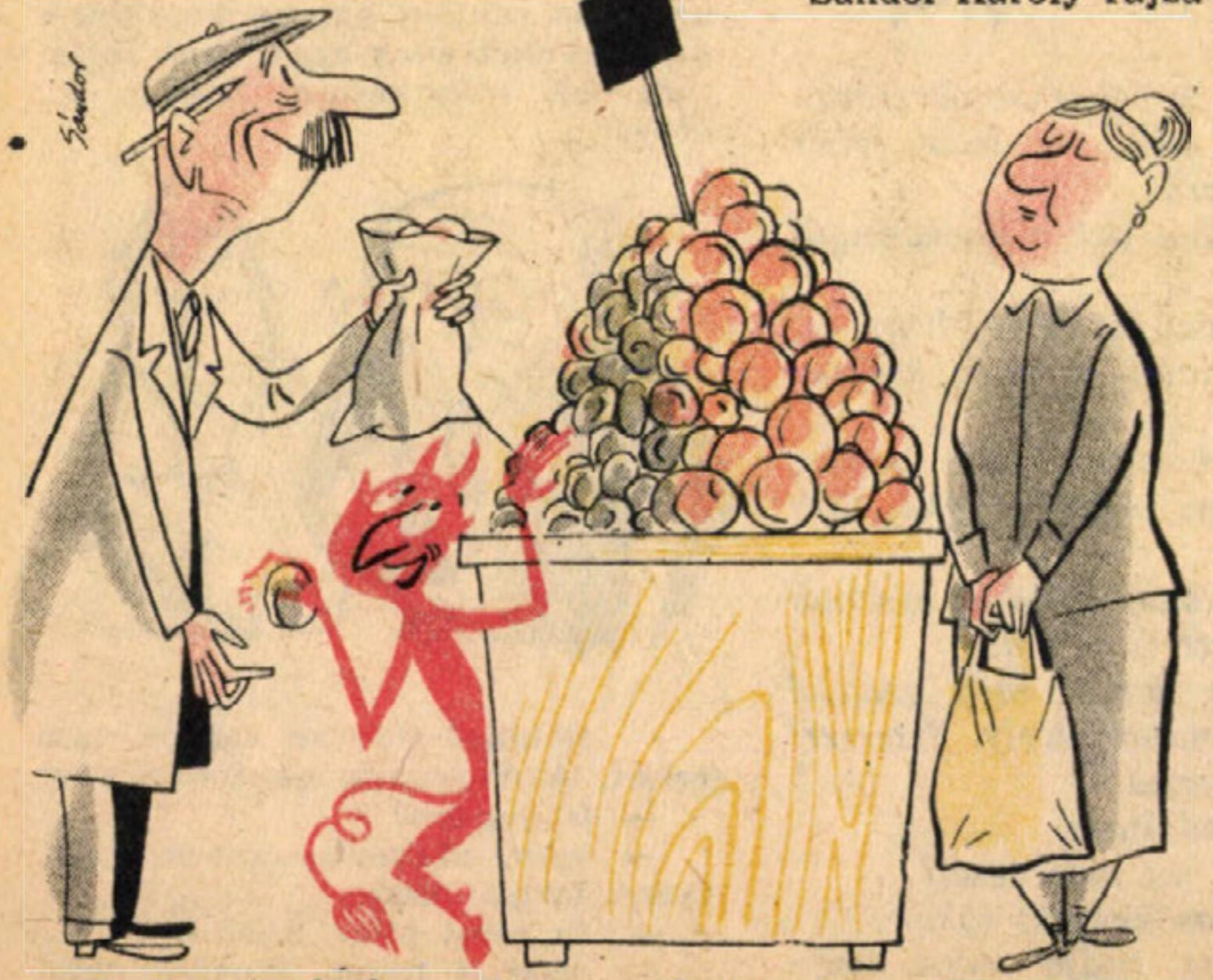
Kaján Tibor rajza

Korszerű műalkotás

A Gyümölcsért pajkos kis ördöge

Sándor Károly rajza

– Ez is jó rothadt . . . Ez is . . . Ez is . . . Ez is . . . Ez is . . .

SLÁGER-TÍPUSOK

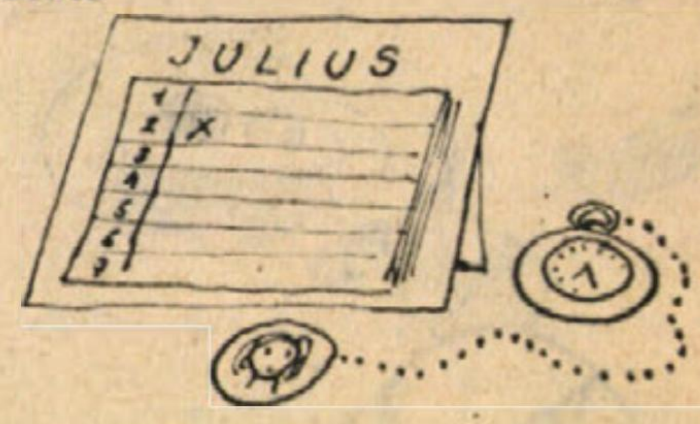
Laboratóriumi munkával — az érzelmeket limonádéba helyezve — sikerült kikristályosítanom néhány tömény slágerszövegtípust, melyből — tetszés szerinti hígítással — nagymennyiségű slágert készíthetünk. Íme, néhány tömény szövegtípus:

A szabatos

Amidőn találkoztunk pénteken éspedig a szokásos időben,
Természetesen kezetfogtunk, ámde ugyanakkor azonban
Észrevettem rajtad, hogy valami nincsen egészen rendben.
Namostmár ennek ellenére mégis úgy viselkedtem,
Mint aki nem vesz észre semmit, holott

REFR.

Tudtam, hogy ez az utolsó
Találkozásunk és nemkülönben
Te is tudtad, hogy ez az utolsó
Találkozásunk, mivelhogy többé
Nem találkozunk, mivelhogy ez a
Találkozásunk az utolsó.

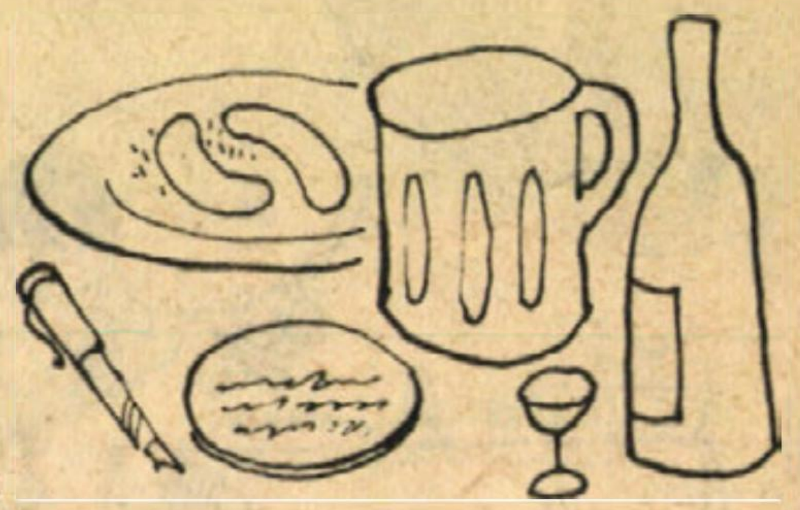
Az erényes

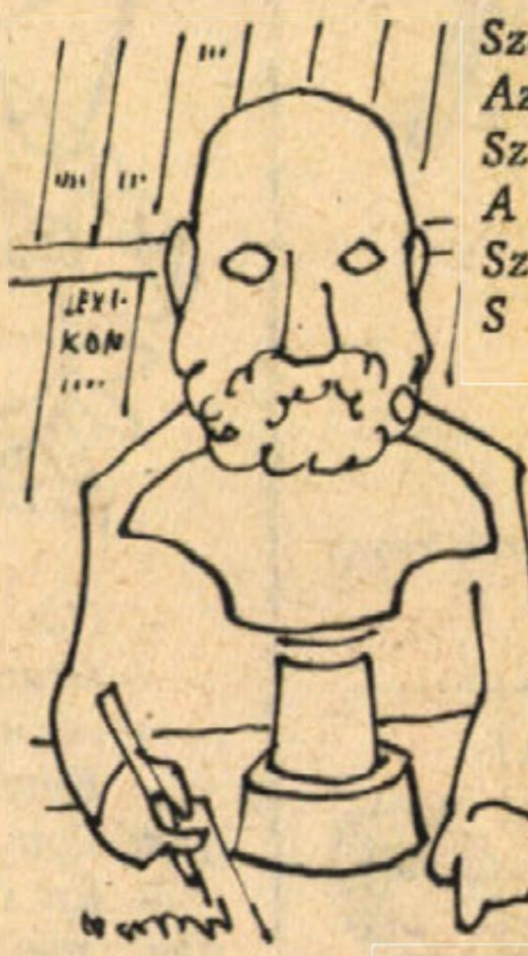
Ne fogd meg a kezem, mert azt nem szabad.
Távolból nézd kukkeren derekamat,
Anyu szerint, ha a strandra kimegyünk,
Ezt követőn születik egy gyerekünk.
Ezért ne rágd a fülemet hevesen,
S szólíts közben a vezetéknevemen.
Jómodorom nem érted s ez reád vall,
Bizalmaskodj a jó édes anyáddal!

A vidám

Jó étel a tormásvirsli,
Szombat este vár a vursli.
Megiható még a törköly,
Egy csókot ajkamra pörkölj!
Hancurozunk ringlispilen,
Miként két Till Eulenspiegel,
Célbalövünk egy tojásra,
Házasodunk mikulásra.

A tartalmas

Szeretem a komoly tárgyú nehéz olvasmányt,
Az elvont gondolatokat és a zord magányt.
Szeretem, ha azzal hívnak: várnak, Teri,
A szigeten Schopenhauer nézetei.
Szeretem, ha bölcs a fiú, kivel járok,
S megsüvegelik a többi huligánok.

REFR.

Nem érdekel a tánczene, csak az érdekel,
Hogyha Hegel zongorázik és Kant énekel.
Nem szeretem a magyar nótát,
Csak azt az édes bús Spinózát,
S két szemem könnyel tele lesz,
Olyan klassz Arisztotelesz!

Ha engem ismer, nem lett volna ő,
Az a csacsi Nietsche nőgyűlölő.

A hülye

Zebra mondja a vásáron: hajnövesztő;
A szerelmünk egyenesen hajmeresztő!
Négyszögletes a mi cellánk dominóval,
Hozzád megyek kimenőben kimonóban,
Mert a doktor megértő és elereszt ő,
Mert a doktor maga is egy kezdő szerző,
Egy sláger, egy sláger,
Egy slágerszerző!

Fontos figyelmeztetés: A fenti tömény sláger-szöveg-típusok fogyasztásra nem alkalmasak, de az egészségre nem ártalmasabbak a felhígított szövegeknél sem.

Somogyi Pál

Szabadtéri szemle

Hol a komoly múzsa?

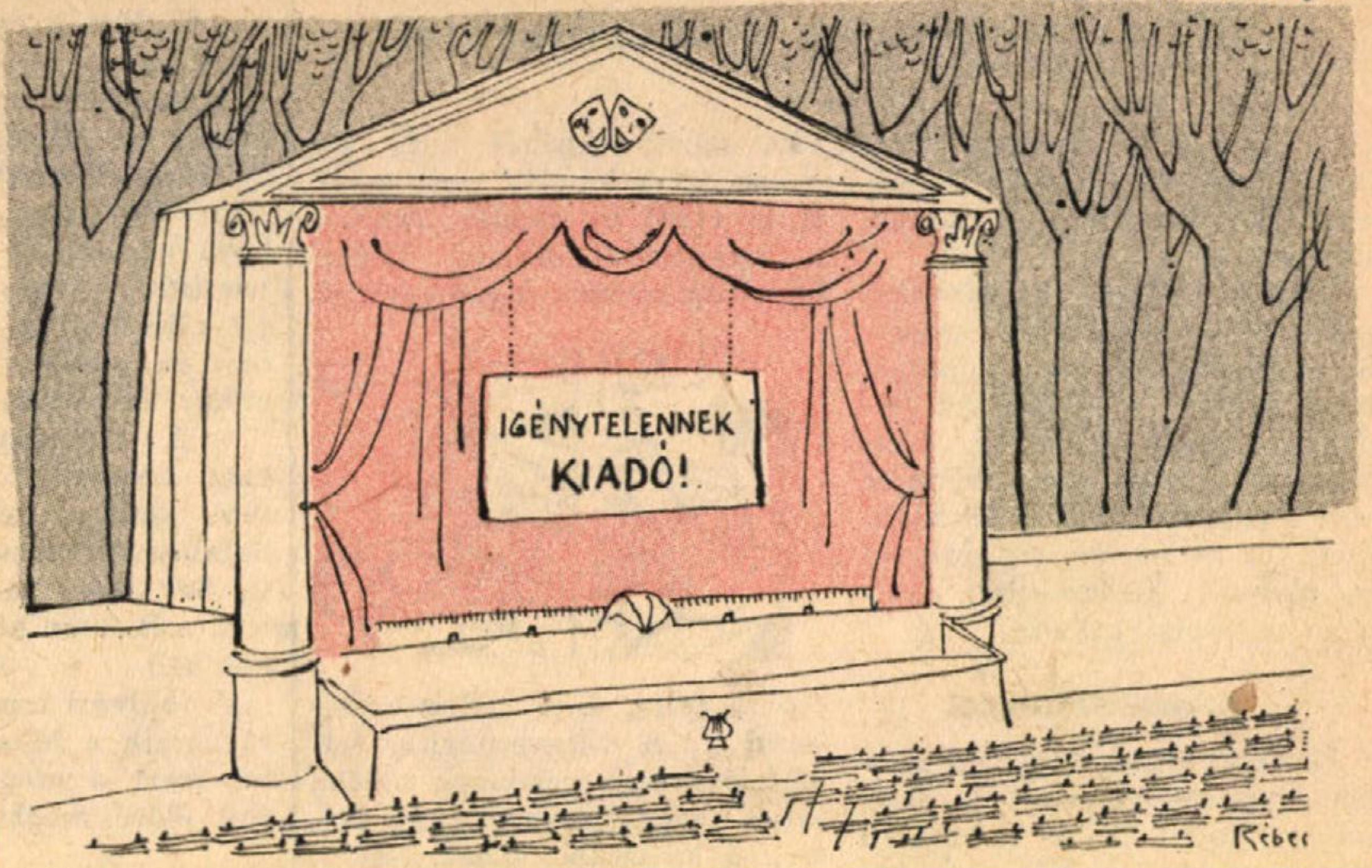
Szűr-Szabó József rajza

Dunsztosba eltettük télire.

Szabadtéri esztrád-színpad

Réber László rajza

Szabadtéri színpad

Réber László rajza

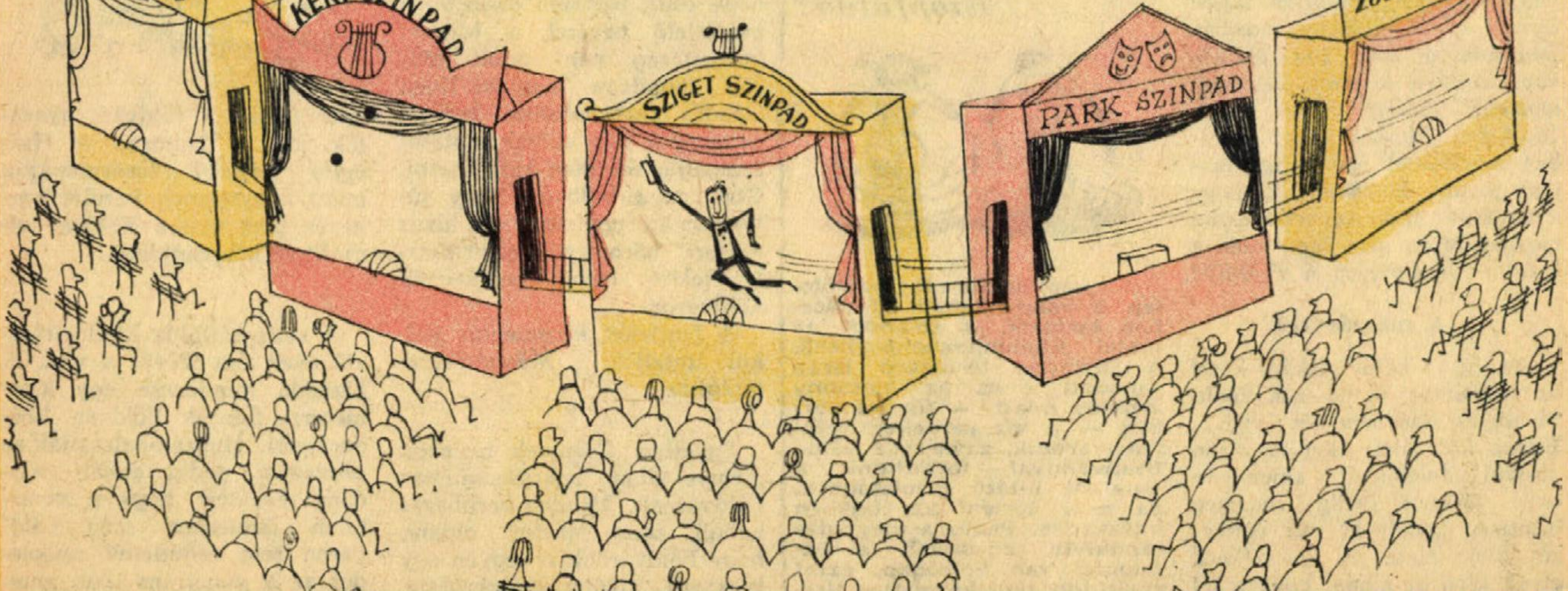
Csábító ajánlat

Sándor Károly rajza

Tökéletes esztrád-szervezés

pendlizö sztárok részére

Kaján Tibor rajza

Le a bürokráciával.

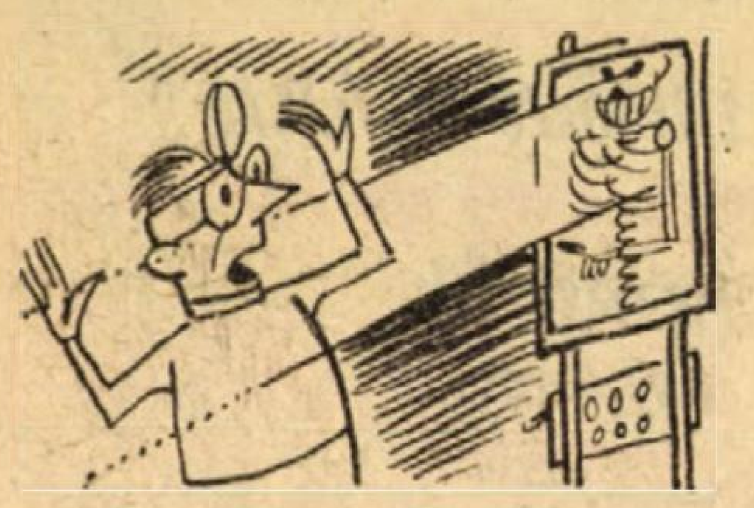
Villámriporton az I. kerületben

I. kerület... Kétszáz éves házak, várbeli romantika, műemlékek sokasága – és rengeteg panasz.

Dezső József VB-elnökkel járjuk a kerület utcáit, boltjait, intézményeit és megállapítjuk, hogy valóban az I. kerület Budapest mostohagyermeke. Kétszáz volt földesúron, harminc volt hercegen, grófon és bárón kívül él itt hatvanezer dolgozó is, akiknek kívánságait, sérelmeit orvosolni kellene.

A rendelőintézet

Kezdjük azzal, hogy egyáltalán nincs kerületi rendelő. Bármilyen furcsa is, az I. kerületi orvosi rendelő a XII. kerületi Maros utcában van. A tüdőgondozót egy Pauler utcai bérházba telepítették. A csöppnyi röntgenszobában az orvosok állandóan sugárveszélynek vannak kitéve. A hatóságok úgy intézkedtek, hogy szeptember 30-ig szüntessék meg ezen a helyen a rendelőt. A sugárveszély után most a kerület betegeit is veszély fenyegetné, mégpedig

az, hogy nem gyógykezeltethetik magukat a kerületben, de a tanács addig nem szünteti meg a rendelőt, amíg nem kap alkalmasabb, jobb helyiséget.

A mozi

A 60 000 lakosú kerületben egyetlen kis, falusi jellegű mozi van, amelyben mindössze 234-en férnek el. A keskeny moziban jobbra-balra csak 4–4 ülőhely van, ezért a környék „fuszekli mozinak" becézi. Most, a szélesvásznú filmszínházak korában a „Diadal" mozi (így hívják) azzal dicsekedhetik, hogy a főváros legkeskenyebbvásznú mozija! Miért nem segít ezen a kerületi moziinségen a FÖMO?

A mészárszék

Az Attila körút sarkán, közel az Alagúthoz, új hússzék épült. Mégpedig majdnem két évig... Ennyi idő alatt sikerült olyan rosszul felépíteni, amennyire csak lehetett. Pedig rengeteg bizottság „szállt ki" az építkezés ideje alatt. A hússzéknek olyan kicsi az ajtaja, hogy a fél marhát csak átszorítani lehet rajta. A helyiség olyan helyen van, ahová reggeltől estig süt a nap, és a hús (ha nem adják el gyorsan) megromlik. Amikor a csempézés elkészült, kitűnt, hogy elfelejtettek fogasokat építeni a falra.

Újra kellett csempézni... A villanyvilágítás felszerelése után valakinek eszébe jutott, hogy neonvilágítás kellene a hússzékbe. Leszerelték a villanyt, beépítették a neont, amely nemcsak 40 000 forint többletkiadást jelentett, hanem a hús is gyorsabban romlik tőle. Az, aki a neont az üzletre erőszakolta, nyilván arra gondolt, hogy estefelé már nincs nap, legyen valami más, ami a húst élvezhetetlenné teszi.

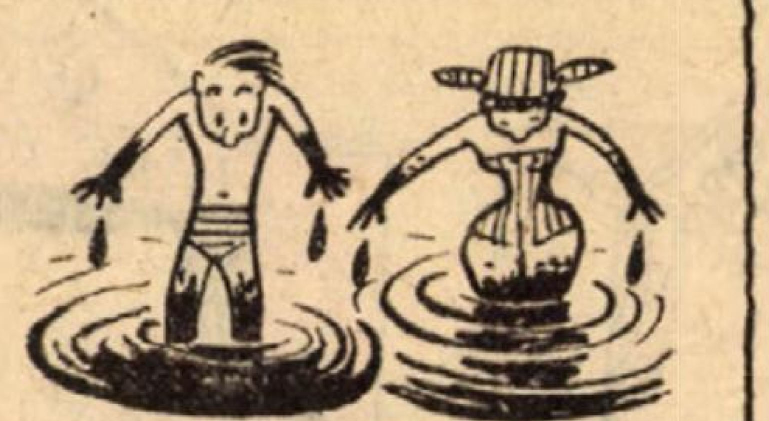
Ki felelős ezért a szakszerűtlen munkáért?

*

Nincs a kerületben egyetlen ajándékbolt és egyetlen méteráru üzlet sem. De nincs a kerület tanácsának elegendő önállósága sem... Pedig csak a nagyobb önállóság segíthetne a patinás, történelmi szép városrészben mutatkozó hibákon. Igaz, a műemlékeket restaurálják, de sok mindent kellene javítani az élet mindennapos problémáival kapcsolatosan. Mert nemcsak ódon házak vannak a kerületben, hanem élő emberek is.

Palásti László

Strand vagy iszapfürdő?

A káptalanfüredi üdülőtelep a balatonalmádi Tanácshoz tartozik, a strandot az Inotai Alumíniumkohó bérli. A strandon térdigérő iszap rakódott le és az alacsony vízállás miatt — fürdés közben — a víz perceken belül felkavarodik, zavarossá válik. Beadvánnyal fordultunk a Balatoni Intéző Bizottsághoz, de nem történt az ügyben intézkedés. Pedig a megoldás rendkívül egyszerű: a Balatonon van kotrógép, ezzel rövid idő alatt ki lehetne tisztítani a strandot.

A káptalanfüredi üdülők

Lemondott műsorok és egyebek FÖLDVÁRON

Őszintén szólva nem szívesen közlöm a nyilvánossággal, amit nekem *Kovács Józsetné*, a balatonföldvári Tanács VB-titkára az Állami Hangverseny és Műsorigazgatóságról mondott. De azért leírom, mert hova jutunk, ha egy derék tanácstitkár jogos felháborodását elhallgatjuk. Egy mondatban és röviden ennyit szólt, mikor elkezdtünk beszélgetni:

– A Műsorigazgatóság becsap bennünket... (Mellékesen: kedves, derűs és csinos fiatalasszony Kovácsné. Erélyes is. Sok ilyen tanácstitkár kellene a Balaton körül, meg máshol is!)

A földvári tanácstitkár azért haragszik a Műsorigazgatóságra, mert a megállapodás szerint előre meghirdetett és kiplakatírozott lengyel Hot-kabaré július 8-i fellépését az igazgatóság lemondta.

Megokolás: technikai nehézségek. Nem sokkal később meghirdette a tanács ugyancsak a Műsorigazgatósággal történt előzetes szerződés alapján, hogy Földvár nyaraló népe nagy táncrevüt és a Kilényi együttest láthatja, hallhatja a földvári szabadtéri színpadon. Mivel azonban a Műsorigazgatóság szervezője az előadás napjának délelőttjén kevesellte a háromezer forintos elővételt, és legalább tízezer forintra tartott igényt, a Műsorigazgatóság lemondta ezt a műsort is. Hiába érvelt a VB-titkár, hogy estig biztosan összejön a megfelelő bevétel, a Műsorigazgatóság nem adott műsort, mondván, hogy az ilyen előadás „kimondottan luxus", ez nem a nép szórakoztatását szolgálja, ezt meg kell fizetni. Csak az a különös, hogy július 20-án ugyanezt a „luxus műsort" háromezer forint összbevételért mégis bemutatták Földváron.

A fentieket kommentár nélkül átutaljuk a Műsorigazgatósághoz.

*

Egyetlen, Csöpinek nevezett pirinyó állami cukrászdája van Földvárnak. Minden beruházás nélkül meg lehetne oldani, hogy Földvárnak is legyen egy korszerű állami cukrászdája. Hagyják meg a Keringőt délután öttől zenedíjas, méregdrága, táncos lokálnak. (Bár ebből a műfajból három-négy is van.) De reggel kilenctől délután ötig is nyissák ki és legyen a Keringő ez idő alatt nappali cukrászda, szolid árakkal.

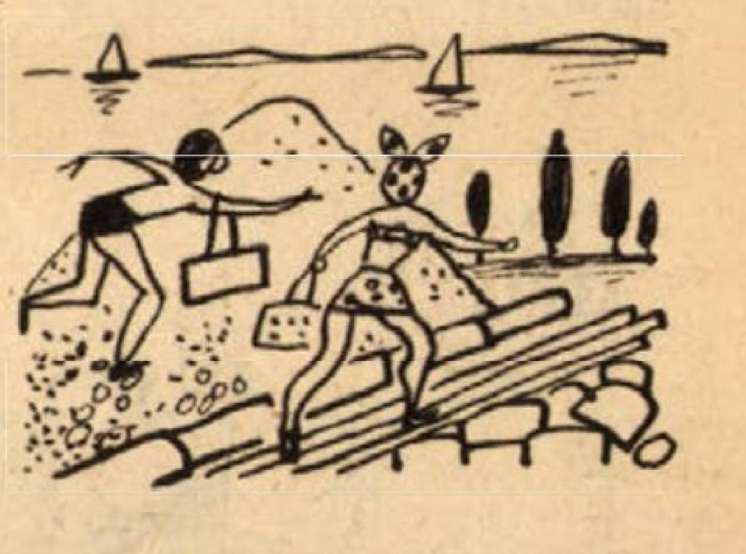
Miért nem csinálják meg? Közérdek volna: olcsó és kellemes.

*

Premier-filmeket játszanak a földvári moziban. Délután hatkor megkezdődik a sorbaállás a mozipénztár előtt az esti előadások jegyeiért. Százszázötven ember tölt itt pihenésre szánt idejéből másfélkét órát. Mi lenne, ha mondjuk délelőtt, vagy akár kora délután is nyitva tartanák egy-két órára a pénztárt és másnapra is kiadnák elővételben a jegyeket? Kisebb lenne a tolongás, nem kellene sorbaállni, csak éppen a mozi pénztárosának kerülne egy-két órás munkaidejébe. Megérné!

*

A nyaraló bizonyára csodálkozna, ha egy nyáron véletlenül Földvár közepén nem bontanák az úttestet és nem javítanák a négy-öt méter mélyen fekvő csatornát. Ugyanis 1953-ban a Csatorna- és Hídépítő Vállalat olyan hanyagul végezte el ezt a munkát, hogy azóta is minden nyáron javítják. A Hídépítő annyira unja már a dolgot, hogy a javítást sem hajlandó elvállalni. Helyi erőből, lelkesedésből és póthitelből végezteti el tehát most a földvári Tanács a szükséges munkálatokat. Utána bepereli a Hídépítőt. Felperesként mel-

lette állnak a földvári nyaralók, akik a Csatorna- és Hídépítő Vállalat fusermunkája miatt kénytelenek kerülőt tenni és port nyelni Földvár elcsúfított központjában.

*

A sertéshizlalda kitelepítéséről évek óta folyik a vita. A hizlalda mindössze egy kilométerre fekszik Földvár központjától. Húzzák-halasztják az elintézést, pedig abban mindenki egyetért, hogy a zavartalan üdüléshez még Földváron sem feltétlenül szükséges az a penetráns illat, amelyet egy sertéshizlalda áraszt.

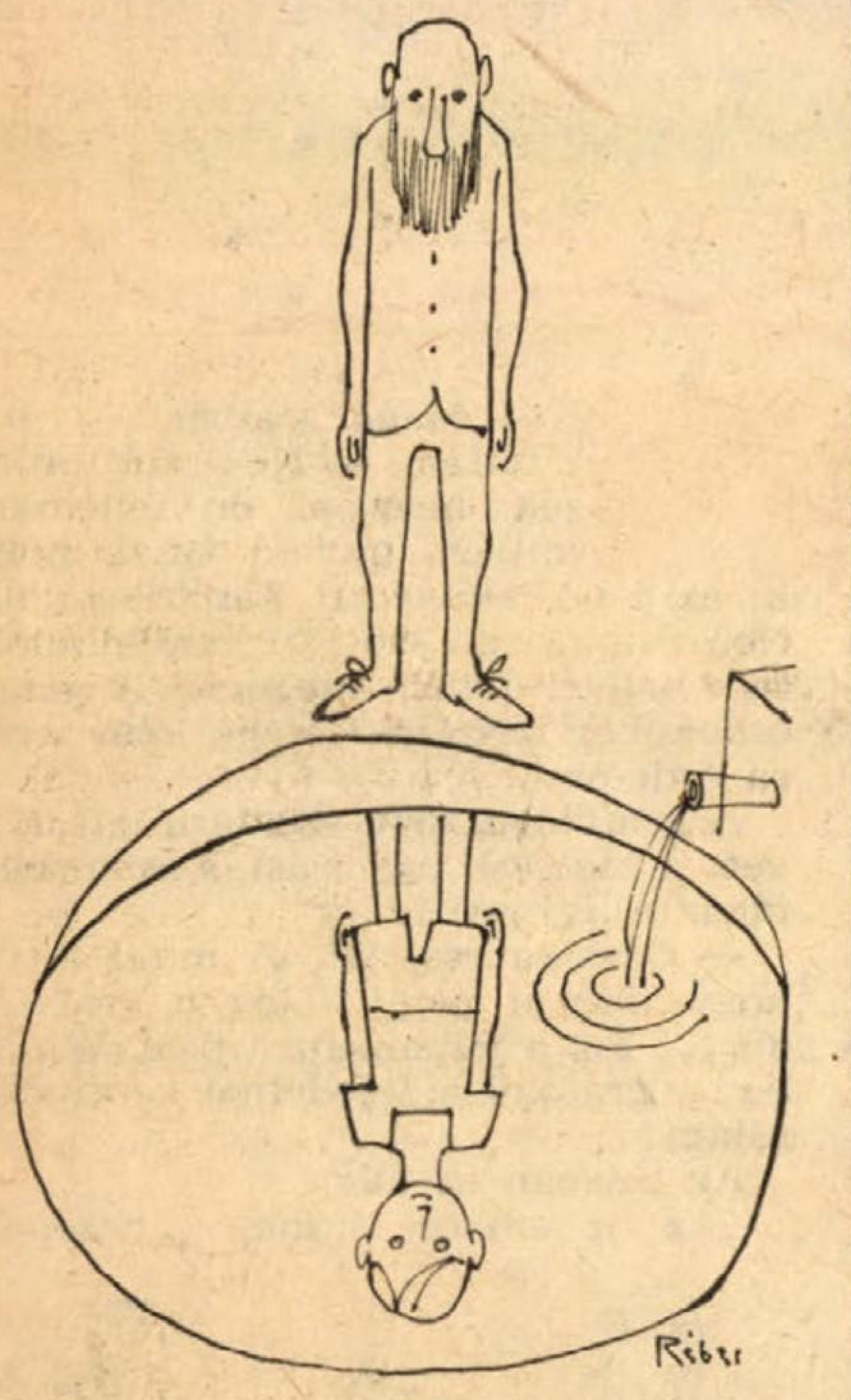
(—des)

Kép a jövőből

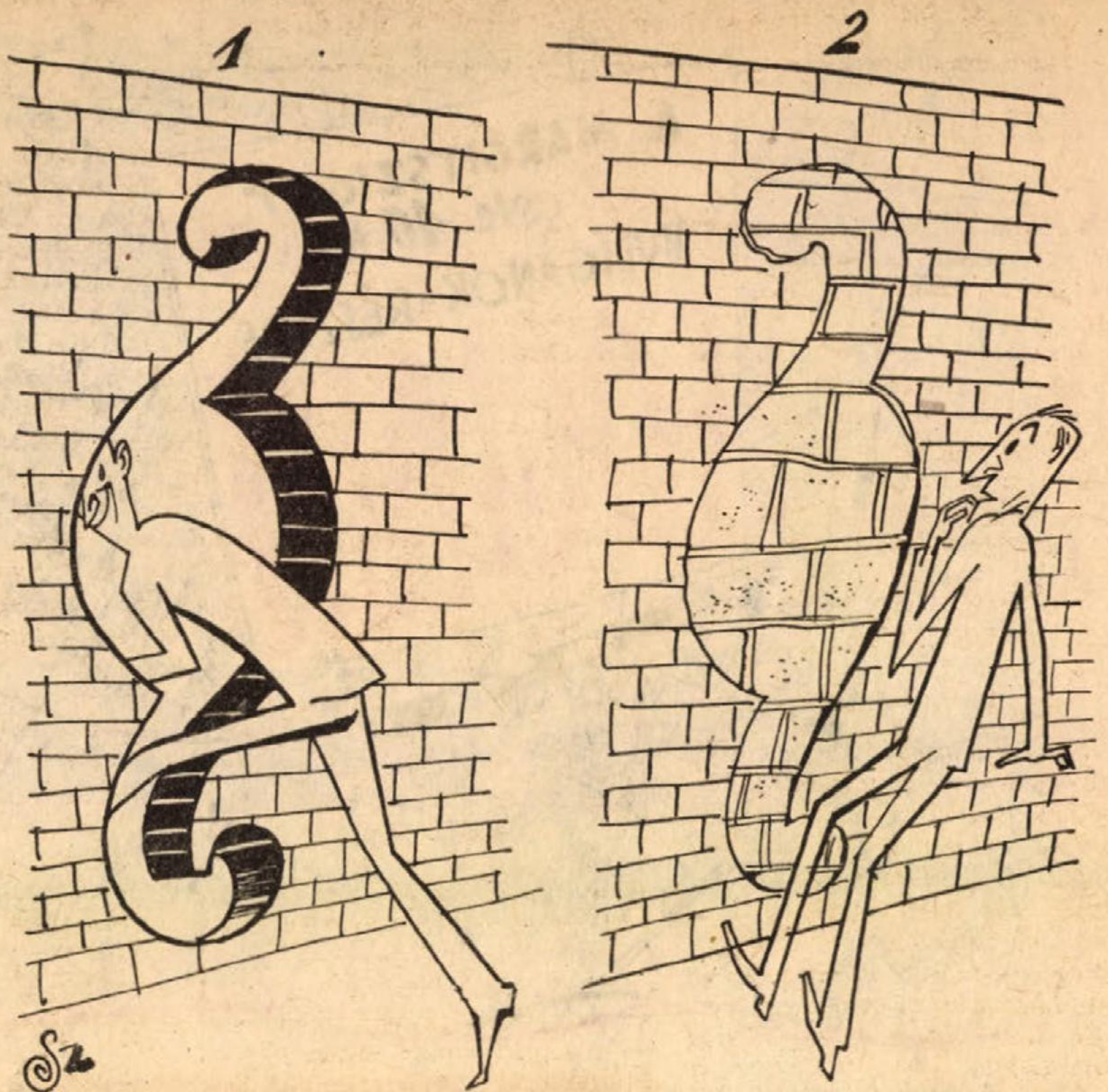
– Emlékszel, milyen undorító zimankó volt tavaly júniusban?

Gyógyforrás

Milyen a jó rendelet?

Szűr-Szabó József rajza

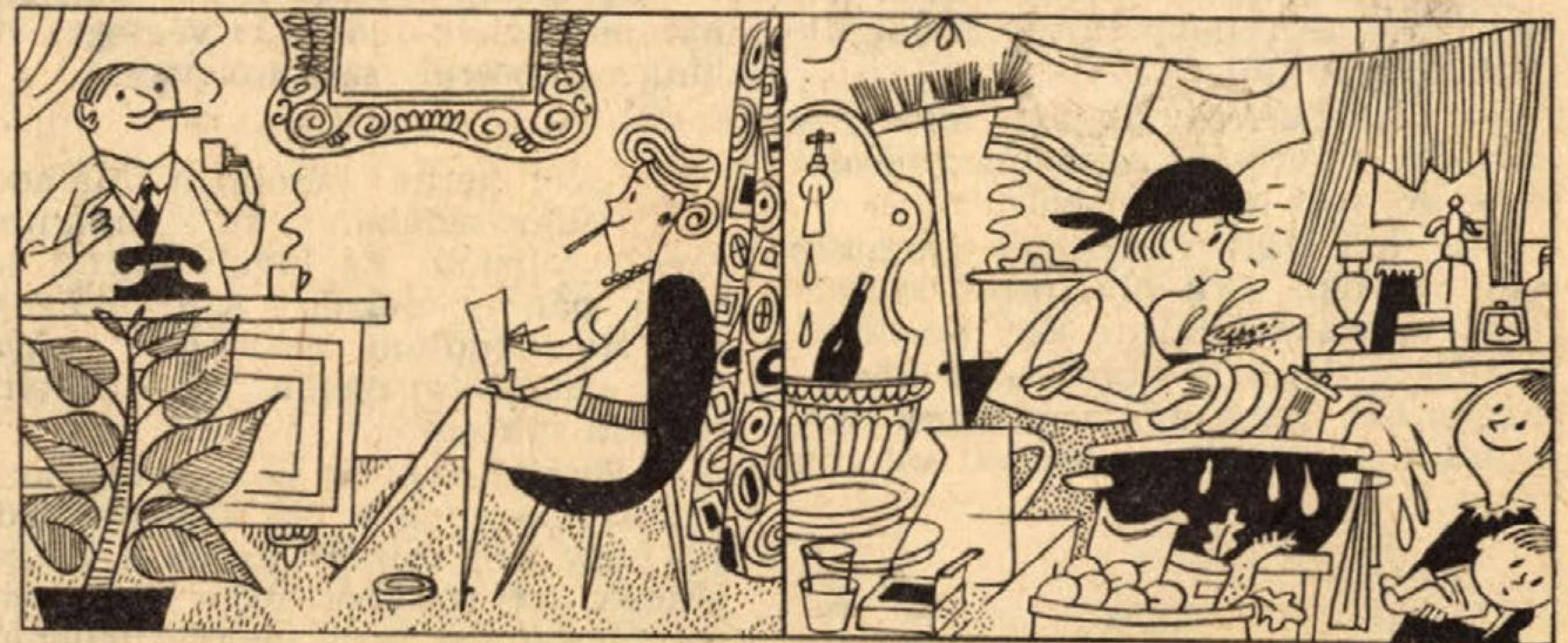

Nem ilyen

Ilyen!

Dolgozó nő... ...és nem dolgozó nő

Kasso rajza

Vallomás a lovaglásról

Amikor két hét után kiengedtek a kórházból, nyomban felkerestem Erzsikét és a következőket mondottam neki:

— Kedves Erzsike, ne lepődjék meg látogatásomon és lehetőleg ne szakítson félbe, ugyanis egy vallomással tartozom. Én olthatatlan lánggal voltam, ismétlem, voltam szerelmes magába. Ha emlékszik, eleinte a szellem erejével próbáltam magát lenyűgözni és magamhoz láncolni. Eredetiben idéztem Montesquieu leveleiből, jól skandálható verseket írtam magáról és magának, majd később attól sem riadtam vissza, hogy belekezdjek egy háromfelvonásos történelmi dráma írásába, amelynek hősnőjét magáról mintáztam. Mindezek az erőfeszítések hiábavalónak bizonyultak.

— Nos, Erzsike, a fiaskó után áttértem a muzsikára, amely mindig hat az érzelmes női lelkekre. Ebben bízva madrigálokat játszottam magának, hathúros, öblöshangú gitárom kíséretével, kellemes, könnyű baritonomon énekeltem is. Eredménytelenül. Hátat fordítottam hát a muzsikának és elhatároztam, hogy moziba viszem. Nem jött el. Akkor említettem magának a lovast, aki a híradóban vad musztángokat fékezett meg.

Befáslizott lábamat kényelmesen átvetettem a másikra és folytattam:

— Akkor felcsillant a maga szeme és azt mondta, igen, egy ilyen remek lovast, egy ilyen bátor hőst, tudna szeretni. Én akkor — emlékezhetik rá — kijelentettem, én is jól lovagolok, ránduljunk ki másnap Pusztaszékre, rokonaimhoz, ott a közelben levő állami gazdaságban bemutatom lovastudományomat.

— És másnap, amikor nagy üggyel-bajjal felevickéltem annak az istentől elrugaszkodott Noniusnak a hátára, én tudtam, hogy percek kérdése és levet a hátáról. Esetleg csak a csoda menthet meg.

— Hát itt nem történt csoda. Az a megátalkodott mén, alighogy felszálltam rá, vágtatni kezdett és az első méterek után ledobott, csak úgy nyekkentem. Megmondom őszintén — azt vártam, hogy maga, kedves Erzsike, meghatódva a szerelem e fokától, amely engem lovaglásra kényszerített, odarohan hozzám, írt hoz sebeimre és csókkal jutalmazza hőstettemet.

— Nekem akkor nem az a testrészem sajgott, kedves Erzsike, amelynek illett volna, hanem a szívem, pedig azt meg sem ütöttem. Mert maga, a gyógyító ír helyett, pompásat kacagott. Kinevetett engem, mint szánalmas figurát, pedig szerető karjaival kellett volna ölelnie engem, az igazi hőst, aki tudta, hogy le fog esni, mégis lóra ült.

— Ne haragudjék, kedves Erzsike, hogy feltartottam, de most már mennem kell, mert nem tudok tovább üldögélni, bizonyos okok miatt. Ha teljesen rendbejövök, még megpróbálkozom búvárúszással. Addig nem találkozunk!

Így szóltam, majd büszkén kihúzva magam, katonásan hazabicegtem.

Tardos Péter

Ha ez így megy tovább… Sándor Károly rajza

Grafológia

1. A székelygulyás és a lekváros gombóc között megállt asztalom mellett a grafológus. Magas férfi volt, homlokán őszült, máshol kopaszodott. Letett egy űrlapot az asztalra, és felszólított, hogy írjak egypár sort. Öt forintért feltárja jellememet, és fellebbenti a fátylat titkos vágyaimról.

— Tudományos alapon állok — mondta —, a berni egyetemen végeztem. Az írás mindent elárul.

Az idő tájt mélységes bánatom volt. Juliska, akit oly forrón szerettem, elhidegült tőlem. Egy pincérrel költözött össze, s ebből arra következtettem, hogy már nem szeret úgy, mint azelőtt. Juliska leveleit mindig

magamnál hordtam. Most elővettem egyet és átadtam a grafológusnak. Azonnal félrevonult vele.

*

2. — Uram — mondta tíz perccel később, hogy visszajött —, legyen erős. Íme a hölgy jellemrajza.

És átadta. Ez állt benne:

„Ingatag jellemű, megbízhatatlan. Az őszinteséget csak hírből ismeri, állhatatlan karakter. Élénk szerelmi életet él, és vonzódik az intellektuális férfihoz. Akivel olykor össze is költözik."

Szó nélkül kifizettem az öt forintot, és elfordultam, hogy ne lássa kicsorduló könnyeimet.

Még aznap levelet írtam Juliskának, amelyben tudattam végleges elhatározásomról: szakítok vele.

*

3. Két héttel később a Mámor-cukrászdában kit pillantok meg? Juliskát. És kivel ült ott az egyik páholy mélyén? A grafológussal. Nem tudtam uralkodni magamon, odaálltam eléjük. De Juliskára rá sem néztem.

— Tudja, hogy ki az a hölgy, akivel itt karonfogva ül? Ember! Tudja, hogy mit csinál? Ez az a hölgy, akinek az írásából most két hete megállapította, hogy ingatag jellemű, megbízhatatlan, az őszinteséget csak hírből ismeri! Ön lelki válságba taszítja önmagát! Szabaduljon, amíg nem késő!

A grafológus habozni látszott. Juliska felkacagott és belekarolt.

— Tudod, ki ez az ember, Albert? — kérdezte rám mutatva. — Ez az az ember, akinek az írásából megállapítottad, hogy összeférhetetlen, undok fráter, aki nem képes megérteni a légiesen finom női lelkeket, s aki fő örömét abban leli, hogy mások boldogságát megzavarja…

— Aha — mondta erre a grafológus —, így már értem… Menjen innen — mondta nekem —, nem adok a szavára. Menjen!

Erre elöntött a méreg.

— Maga szamár! — ordítottam. — Ne azzal törődjék, hogy az én jellemem milyen, hanem azzal, hogy ki az a nő, akivel itt karonfogva ül! Nem rólam van szó! Én már kiláboltam belőle, hanem magáról! A maga érdekében beszélek! Maga jobb sorsra érdemes!

A grafológus erre szomorú lett. Kivett a zsebéből egy írást, s miközben ideadta, így szólt:

— Olvassa csak el, és majd látja, hogy milyen nagy dolog a grafológia… Ezt a jellemrajzot prof. Winkler, a grafológia fejedelme készítette rólam…

Az írásban ez állt:

„Az az ember, akinek nincsenek

erkölcsi gátlásai. A nőkkel szemben teljesen igénytelen, vonzódik a léha és könnyelmű jellemekhez. A józan szóra sohasem hallgat, s így egyre mélyebbre fog zülleni."

— Ugye, milyen találó? — kérdezte, amikor az írást visszaadtam.

*

4. Ezért nevetek mindig, ha azt hallom, hogy a grafológiának nagy jelentősége van.

Tabi László

Az írónak most megjelent „Mesterségem címere" című kötetéből.

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca. 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.